27

அருள் உரை

விகடன் வெளியீடு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

27

விகடன்
வெளியீடு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்டு 1993

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை – 600 002.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வேதம்

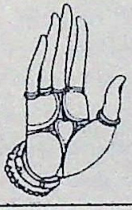

விஞ்ஞான பூர்வமான யோகம்

ஹார்மோனியத்திலும், நாயனத்திலும், புல்லாங்குழலிலும் காற்றைப் பலவிதமாக அளவுபடுத்திச் சில இடைவெளிகளில் விடுகிறதால்தானே சப்தம் உண்டாகிறது? நம் தொண்டையி லும் அப்படிப்பட்ட அமைப்பு இருக்கிறது. தொண்டை மட்டு மில்லை; நாபிக்குக் கீழே மூலாதார ஸ்தானத்திலிருந்து சுவா ஸம் என்கிற காற்றின் கதியைப் பல தினுசில் அளவுபடுத்திக் கொண்டு வருவதால்தான் நாம் பேசவும் பாடவும் முடிகிறது. பகவான் பண்ணின இந்த மனுஷ்ய வாத்யம் ஹார்மோனியம், நாயனம் முதலியவற்றைவிட சிரேஷ்டமானது. எப்படியென் றால், அவற்றில் வெறும் ஒலிகளை மட்டும்தான் எழுப்ப முடியும். அ, க, ச, ங மாதிரியான அக்ஷரங்களை எழுப்ப முடியாது. மனுஷ்யனுக்கு மட்டுமே இந்தத் திறமை இருக்கிறது. மிருகங்களும்கூட ஏதாவது ஓரிரண்டு விதமான சப்தங்களைத் தான் போட முடிகிறதே தவிர, இப்படி இத்தனை ஆயிரம் அக்ஷரங்களை எழுப்ப முடியாது!

மனுஷ்யனுக்கு மட்டுமே இந்த ஆற்றலை ஈஸ்வரன் தந்திருக் கிறான் என்பதாலேயே அதன் முக்கியத்துவத்தை அறியலாம். இவ்வளவு முக்கியமான ஒன்று, இப்போது நாம் பண்ணுகிற மாதிரி விருதாப் பேச்சில், அரட்டையில் வீணாகக் கூடாது. இதை வைத்துக் கொண்டு தேவ சக்திகளைப் பிடிக்க வேண் டும். அதனால் உலக நலனை உண்டாக்க வேண்டும். நம் ஆத்மாவை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். இந்த மூன்று காரி யங்களையும் செய்யும் சப்தங்களாகத்தான் வேத மந்திரங்களை

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ரிஷிகள் பிடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதைப் புரிந்து கொண்டால் உச்சாரணத்துக்கே இத்தனை மதிப்புக் கொடுத்து சிக்ஷா சாஸ்திரம் என்ற ஒன்று ஏன் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது புரியும். அதிலே ரொம்பவும் மைன்யூட்டாக (நுணுக்கமாக) இன்றைய பாஷா சாஸ்திர நிபுணர்களும், ஸயன்டிஸ்ட்களும் கூட ஆச்சரியப்படும்படியாக, அடிவயிற்றிலிருந்து ஆரம்பித்து இன்னின்ன மாதிரிக் காற்று புரளும்படியாகப் பண்ணி, அது இன்னின்ன இடத்திலே பட்டு, வாய் வழியாக இப்படியிப்படி வர வேண்டும் என்று அக்ஷரங்களை அப்பழுக்கில்லாமல், அக்யூரேட்டாக நிர்ணயம் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிறது.

காற்றானது இப்படி நமக்குள்ளே பலவிதமாகச் செல்கிற போது அதுவும் ஒரு தினுசில் யோக சாதனையாகவே ஆகிறது. ச்வாஸ கதியினால் நம் நாடிகளில் ஏற்படுகிற சலனங்களால் தான் நம்முடைய உணர்ச்சிகள், சக்திகள் எல்லாம் உருவாகின்றன என்றும், 'அண்டத்தில் இருப்பதெல்லாம் பிண்டத்தில் உண்டு' என்றபடி, இதே சலனங்கள் வெளி லோகத்திலும் அனேக விதமான அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தி உலக வியாபாரத்தை உண்டாக்குகிறது என்றும் முன்னேயே சொன்னேனல்லவா? இதனால்தான் மூச்சையடக்கி யோக ஸித்தி பெற்ற மகான்களுக்கு உள்ள அதே சக்தி, மந்திர ஸித்தி பெற்றவர்களுக்கும் உண்டாகிறது. யோகம் என்று நாம் பொதுவிலே சொல்வது ராஜ யோகம் என்றால், இதை மந்திர யோகம் என்றே சொல்லலாம்.

மந்திரங்களில் ஒவ்வொரு அக்ஷரமும் இப்படி உண்டாக வேண்டும், அதன் ஸ்வரம் இப்படியிருக்க வேண்டும், 'மாத்திரை' என்பதான அதன் கால நீளம் இப்படியிருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சிக்ஷா சாஸ்திரம் விளக்குகிறது. 'மாத்திரை' என்பதில் குறில்-நெடில் என்பன போன்ற விஷயங்கள் விளக்கப்படும். குறிலுக்கு 'ஹ்ரஸ்வம்' என்றும், நெடிலுக்கு 'தீர்க்கம்' என்றும் பேர். வார்த்தைகளை ஸந்தி பிரிக்காமல் சேர்த்துச் சொல்கிற்தற்கான Guidance முதலான அனேக விஷயங்கள் - அத்யயனம் செய்கிறவர்களுக்கு உறுதுணையான விஷயங்கள் சிக்ஷா சாஸ்திரத்தினாலேயே தெரிய வருகின்றன.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

'க' மாதிரியான ஒரு சப்தம் கழுத்துக்கும் தொண்டைக்கும் நடுவேயிருந்து இப்படி வர வேண்டும். இன்னொன்றிலே மூக்காலும் (nasal) வர வேண்டும் (அதாவது ஞ மாதிரியா னவை). இன்னின்ன பல்லிலே நாக்குப் பட்டு வர வேண்டும் ('த' முதலிய சப்தங்கள்). இன்னின்ன மேலண்ணத்தில் நாக்குப் பட ஒலிக்க வேண்டும் ('ல' போன்றவை). முழுக்க உதட்டை மடித்து வர வேண்டிய சப்தம் ('ம'); பல்லும் உதடும் சேர்ந்து உண்டாக்க வேண்டியது ('வ' – Labio-dental என்று சொல்கிறது) என்றிப்படி ரொம்பவும் நுட்பமாக அக்ஷர லக்ஷணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. இது ரொம்பவும் Scientific-ஆக (விஞ்ஞானபூர்வமாக) இருக்கிறது. இப்படியிப்படி அங்கங் களையும் தசைகளையும் மூச்சையும் இயக்கினால் இன்ன அக்ஷரம் வரும் என்று சிக்ஷா சாஸ்திரத்தில் சொல்லியுள்ள படியே நாம் நடைமுறையில் செய்து பார்த்தால் இருக்கிறது. ஸயன்ஸாக இருந்து கொண்டே இது மந்திர யோகமாக, சப்த யோகமாகவும் இருக்கிறது!

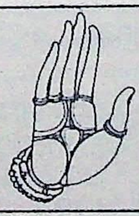

மூல பாஷை ஸம்ஸ்கிருதமே

வார்த்தையின் அர்த்தத்தைவிட சப்தம் முக்கியம் என்று சொன்னேன். இதைச் சொல்லும்போது இன்னொன்றும் நினைவு வருகிறது. வார்த்தையின் சப்தமே அதன் அர்த்தத் தைக் காட்டும்படியாக அனேகப் பதங்கள் சந்தஸ் என்ற வேத பாஷையிலும், அதை வைத்தே உருவாக்கிய ஸம்ஸ்கிருதத்தி லும் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, 'தந்தம்' என்று ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது. 'பல்' என்று அதற்கு அர்த்தம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். பல் நாக்கிலே நன்றாக அடித்து, அதாவது சப்தத்தை எழுப்புவதில் பல்லுக்கே முக்கிய மான வேலையைக் கொடுப்பதாக இந்தத் 'தந்தம்' என்ற வார்த்தையே அமைந்திருக்கிறது. தந்தம் போனவர்களை (பல் இல்லாதவர்களை) 'தந்தம்' என்று சொல்லச் சொல்லிப் பார்த் தால் தெரியும். அவர்களால் இந்த வார்த்தையை ஸ்பஷ்ட

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

மாகச் சொல்லவே முடியாது!

இந்தச் சின்ன விஷயத்திலிருந்து அனேக பாஷைகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து எது முந்தி, எது பிந்தி என்று நிர்ணயிக்கிற Comparative Philology-க்கே முக்கியமான ஒரு சமாசாரம் தெரிகிறது. ஸம்ஸ்கிருதம், க்ரீக், லாடின் (லத்தீன்), ஜெர்மன் (ட்யூடானிக் என்பது; இங்கிலீஷ் பாஷையும் ட்யூடானிக்கில் சேர்ந்ததுதான்) இன்றைய பிரெஞ்சு உள்பட அனேக பாஷைகளுக்கு மூலமான ஸெல்டிக் போன்ற பல மொழிகள் ஒரே தாய் பாஷையிலிருந்து வந்தவை என்று சொல்லி இவற்றை 'இண்டோ யூரோபியன் க்ரூப்' என்று ஃபைலாலஜியில் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். எது தாய் பாஷை என்பதில் மட்டும் முடிவான அபிப்பிராயம் ஏற்படவில்லை. ஸம்ஸ்கிருதம்தான் (இப்படிச் சொல்லும்போது வேத பாஷையான சந்தஸையும் சேர்த்துத்தான் சொல்லப்படுகிறது) ஆதி பாஷை, தாய் பாஷை என்றால் அவர்கள் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. ஆனால், இப்போது சொன்ன 'தந்தம்' போன்ற வார்த்தைகள், ஸம்ஸ்கிருதம்தான் மூல பாஷை என்று சொல்வதற்குச் சான்றாக இருக்கின்றன.

Dental (டென்டல்) என்று இன்றைக்கு இங்கிலீஷில் சொல்வதும் பல்லைக் குறிப்பதுதான். 'தந்த்' – 'டென்ட்' என்கிறதில் நிறைய ஒற்றுமை நமக்குத் தெரிகிறது. பிரெஞ்சு, லாடின் முதலான பாஷைகளிலும் 'டென்ட்' சம்பந்தமே தெரிகிறது. அதாவது, 'ட' காரம் வருகிறதே தவிர, ஸம்ஸ்கிருதத்தில் உள்ள 'தந்த'த்தில் வருகிற 'த' காரம் இல்லை. 'இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். இதனால் ஸம்ஸ்கிருதம் மூல பாஷை என்று எப்படி ஆகும்? ஏன் 'டென்டல்' என்பதிலிருந்துதான் ஸம்ஸ்கிருத 'தந்தம்' வந்தது என்று வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது?' இப்படிக் கேட்டால் இங்கிலீஷ், பிரெஞ்சு, லாடின் எல்லாவற்றுக்கும் ஸம்ஸ்கிருதமே தாய் பாஷை என்பதற்கு 'தந்தம்' என்கிறதில் வருகிற சப்தங்களே ஆதரவாயிருக்கிறது. எப்படியென்றால் மேலே சொன்னதுபோல், 'தந்தம்' என்பதைச் சொல்லவே தந்தம் (பல்) வேண்டியிருக்கிறது. 'டென்டல்' முதலான மற்ற பாஷை வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பாருங்கள். அதிலே பல் சம்பந்தமே இல்லை. நாக்கின் நுனி மேலண்ணத்தில் படுவதாலேயே 'டென்ட்' சப்தம் உண்டாகியிருக்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

கிறது. வார்த்தையே அர்த்தத்தைக் குறிப்பிடுமானால், அது ஸம்ஸ்கிருத 'தந்த'த்தில்தான். அதனால் இதுதான் மூல ரூபம்; இதுதான் திரிந்து 'டென்டல்' வந்தது என்று தெரிகிறது.

இன்னும் சில வார்த்தைகளில், ஒன்றின் எழுத்துகளை மாற்றுவதாலேயே அதோடு ரொம்பவும் சம்பந்தமுள்ள இன்னொன்றைக் குறிப்பிடும் வார்த்தை உண்டாகிறது. சிங்கத்துக்கு முக்கியமான குணம் என்ன? ஹிம்சை செய்வது. 'ஹிம்ஸ' என்ற எழுத்துகள் மாறியே 'ஸிம்ஹ' என்றாகியிருக்கிறது. 'கச்யபர்' ரிஷிகளுக்கெல்லாம் முதன்மையானவர். தேவ ஜாதி, அஸுர ஜாதி, மனுஷ்ய ஜாதி எல்லாவற்றுக்கும் மூல புருஷர். அவருக்கு ஏன் அந்தப் பேர் வந்தது? அவரே ஸத்யத்தைப் பார்த்தவர்; அதாவது உண்மையை உள்ளபடி அறிந்த ஞானி. ஞானத்தைப் பார்வை (த்ருச்யம்) என்றே சொல்வது வழக்கம். கச்யபரே 'பார்த்தவர்'. 'பார்த்தவர்' என்பதற்கு ஸம்ஸ்கிருத பதம் 'பச்யக' என்பது. 'பச்யக' என்பதன் எழுத்துகளே மாறி 'கச்யப' என்று வந்தது. 'பச்யக'தான் 'பார்ப்பான்' என்பது! ஸத்ய தத்துவத்தைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் என்ற அர்த்தத்தில் பிராமண ஜாதிக்குத் தமிழிலே இப்படி உயர்ந்த பெயர் உண்டாயிற்று. இப்போது அதுவே மட்டந்தட்டுகிற வார்த்தையாக உபயோகிக்கப்படுகிறது!

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

உச்சரிப்பு விதிகள்

உச்சாரணம், ஸ்வரம், மாத்திரை, பலம், சமம், ஸந்தானம் என்ற பல விஷயங்களை சிக்ஷா சாஸ்திரம் சொல்லி, ஒவ்வொரு மந்திரத்தையும் ஒரு மயிரிழைகூட அதன் சப்த ரூபம் தப்பாத வகையில் வகுத்துக் கொடுக்கிறது. அதிலும், இன்னின்ன எழுத்துகள் மனுஷ்ய சரீரத்தில் இன்னின்ன இடத்தில் பிறப்பவை, அவை இப்படியிப்படியான முயற்சியால் உண்டாகிறவை என்று அது நிர்ணயித்திருக்கிறது, ரொம்பவும் ப்ராக்டிகலாகவும், ஸயண்டிஃபிக்காகவும் இருக்கிறது. 'உதடுகளை இப்படிச் சேர். இன்ன சப்தம் வரும்' என்று அது சொன்னால், வாஸ்தவத்தில் அப்படியே இருக்கிறது.

இதைச் சொல்லும்போது ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது. ப, ம, வ போன்ற சப்தங்களில்தானே உதட்டுக்கு வேலை இருக்கிறது? க, ங, ச, ஞ, ட, ண, த, ந முதலியவற்றில் உதடு படுவதில்லை இல்லையா? இப்படி உதடு படாத சப்தங்களைக் கொண்ட வார்த்தைகளாலேயே ஆன ராமாயணம் ஒன்றை ஒருத்தர் எழுதியிருக்கிறார். அதற்கு 'நிரோஷ்ட ராமாயணம்' என்றே பேர். 'ஓஷ்டம்' என்றால் உதடு. அதிலிருந்து 'ஔஷ்ட்ரகம்', அதாவது தமிழில் 'ஒட்டகம்' என்ற பேர் வந்தது. ஒட்டகத்துக்கு உதடுதானே பெரிசாக இருக்கிறது? ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ஔஷ்ட்ரகம்' என்பது தமிழில் 'ஒட்டகம்' ஆயிற்று. 'நிர்-ஓஷ்டம்' என்றால் உதடு இல்லாதது என்று அர்த்தம். தன்னுடைய பாஷா சாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவதற்காக அவர் இப்படி நிரோஷ்டமாக ராமாயணம் பண்ணினதாகத் தோன்றலாம். ஆனால், எனக்கு இன்னொரு காரணமும் தோன்றுகிறது. அவர் ரொம்பவும் மடிக்காரராக (ஆசார சீலராக) இருந்திருக்கக் கூடும். அதனால் ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியின் கதையைப் பாராயணம் செய்கிறபோது, எச்சில் படாமலே இருக்க வேண்டும் என்று இப்படி உதடு சேராத விதத்தில் பண்ணினார்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

போலிருக்கிறது!

வேதாக்ஷரங்களை. எத்தனை கவனத்தோடு, ஜாக்ரதை யோடு சொல்ல வேண்டும் என்பதற்குப் பாணினி மஹரிஷி செய்த 'பாணினீய சிக்ஷா'வில் ஓர் அழகிய ச்லோகம் இருக் கிறது.

வ்யாக்ரீ யதா ஹரேத் புத்ரான்
தம்ஷ்ட்ராப்யாம் ந ச பீடயேத்।
பீதாபதனபேதாப்யாம்
தத்வத் வர்ணான் ப்ரயோஜயேத்॥

வேதாக்ஷரங்களை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்ல வேண்டும். சப்தரூபம் கொஞ்சங்கூட குழறுபடியாகக் கூடாது; ஒலி நழுவி விடவே கூடாது. அதற்காக ரொம்பவும் நறுக்கு நறுக்கு என்றும் சொல்லக் கூடாது. வேத எழுத்துகளை கீழே நழுவாத படியும் அழுத்தி ஹிம்ஸிக்காமலும் உச்சரிக்க வேண்டும். எப்படியென்றால், ஒரு பெண்புலி தன் குட்டிகளைக் கவ்விக் கொண்டு போவது போல! பூனை, எலி முதலானதுகள் குட்டி யைப் பல்லால் கவ்வியபடிதான் தூக்கிப் போகும். பல்லால் தான் கவ்வுகின்றன. கீழே விழாதபடி கெட்டியாகக் கவ்வு கின்றன. ஆனாலும் குட்டிக்கு வலிக்கிற மாதிரியாக கடித்து விடுகிறதா? இல்லை. அந்த மாதிரி நாசூக்காக அக்ஷரங்களை உச்சரிக்க வேண்டும் என்பது ச்லோகத்தின் பொருள்.

இதே பாணினிதான், வேதாந்தங்களில் அடுத்ததான. வியாகரணத்திலும் முக்கியமான நூலை உபகரித்திருக்கிறார்.

பாணினியைத் தவிர இன்னும் அனேக மஹரிஷிகளும் சிஷா சாஸ்திரங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். ★ இப்படிக் கிட்டத் தட்ட முப்பது இருப்பதாகத் தெரிகிறது. பாணினியுடையதும், யாக்ஞவல்கிய சிக்ஷையும் விசேஷமானவை.

'ப்ராதிசாக்யம்' என்பதாக ஒவ்வொரு வேதசாகைக்கும்

★ ஆபிசலி, சந்திரகோமி, யாக்ஞவல்கியர், வஸிஷ்டர், காத்யாயனர், பராசரர், மாண்டவ்யர், நாரதர், லோமசர் ஆகியோர் இயற்றிய சிக்ஷாஸூத்ர கிரந்தங்கள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

விசேஷமாகவும் வித்யாஸமாகவும் உள்ள வேத சப்த ஸ்வரங்களை விரிவாக ஆராய்கிற நூல்களும் ஒவ்வொரு வேதத்துக்கும் உண்டு. இவற்றில் சிலவும் இவற்றுக்குரிய பிராசீனமான வியாக்யானங்களும் கிடைத்திருக்கின்றன. இவையும் 'சீக்ஷா' என்பதில் அடங்கியவையே.

பல மொழிகளின் லிபிகள்

இன்ன ஒலிக்கு இது அடையாளம் (வரி வடிவம்) என்று காட்டுவதற்குத்தான் பல எழுத்துகளைக் கொண்ட வெவ்வேறு லிபிகள் தோன்றியிருக்கின்றன. இங்கிலீஷ் முதலான பாஷைகளின் 'ஆல்ஃபபெட்'டை ரோமன் லிபி (Roman Script) என்கிறோம். பிராம்மி என்று ஒரு லிபி இருந்தது. அசோக சாஸனங்கள் அதில் எழுதியதுதான். அதிலிருந்தே இப்போது ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு வழங்குகிற க்ரந்த லிபியும், தேவநாகரி லிபியும், மற்றும் தமிழ் முதலான அனேக இந்திய லிபிகளும் உருவாகியிருக்கின்றன.

பிராம்மி லிபியின் இரண்டுவிதமான பிரிவுகளில் தக்ஷிணத்தில் வழங்கி வந்த பல்லவ-க்ரந்தம் என்பதிலிருந்துதான் திராவிட பாஷைகளின் லிபிகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

எல்லா லிபிகளுக்குள்ளும் தெலுங்கு லிபிக்கு ஒரு விசேஷம் உண்டு. மற்ற லிபிகளிலெல்லாம் தக்ஷிணாவர்த்தமாக, அதாவது வலது பக்கம் சுழித்து எழுத்துகள் எழுதப்படுகின்றன. தெலுங்கில் மட்டும் வாமாவர்த்தமாக, இடது பக்கம் சுழித்து எழுத்துகள் இருக்கின்றன. ஈச்வரனின் வாமபாகத்திலிருக்கிற பராசக்திக்கு வாமமார்க்கம் என்ற உபாஸனையும் உண்டு. இடது அவளுக்கு விசேஷமானதால் அவளுக்குரிய ஸ்ரீசக்ரத்தில் அக்ஷரங்களை ஆந்திர லிபியிலேயே எழுத வேண்டும் என்பதுண்டு. ஆந்திர பாஷை சிவப் பிரதானமானது என்பார்கள். ஏனென்றால், மற்ற எல்லா இடங்களிலும் மஹா விஷ்ணு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வின் அஷ்டாக்ஷரத்துடனேயே அக்ஷராப்யாஸத்தை (படிப்புத் தொடக்கத்தை) ஆரம்பிக்கிறார்களென்றால், தெலுங்கு தேசத்தில் சிவபஞ்சாக்ஷரத்துடன் தொடங்குகிறார்கள். ஆந்திர தேசமும் தெற்கே காளஹஸ்தி, மேற்கே ஸ்ரீசைலம், வடக்கே கோடிலிங்க க்ஷேத்ரம் என்பதாக மூன்று சிவஸ்தலங்களுக்குள் த்ரிலிங்கங்களுக்குள் அடங்கியிருப்பதால்தான் அதற்குத் தெலுங்கு தேசம் என்ற பெயரே உண்டாயிற்று. இதனால்தான் அப்பைய தீக்ஷிதர் தாம் ஆந்திரராகப் பிறக்கவில்லையே என்று குறைப்பட்டு ஸ்லோகம் செய்திருக்கிறார்:

ஆந்த்ரத்வம் ஆந்த்ரபாஷாசாப் – யாந்த்ர தேச
ஸ்வஜன்ம பூ:।
தத்ராபி யாஜுஷீ சாகா ந(அ)ல்பஸ்ய தபஸ: பலம்॥

ஸாமவேதியாகப் பிறந்தவர் அப்பைய தீக்ஷிதர். 'வேதங்களுக்குள் நான் ஸாமவேதம்' என்றே பகவான் கீதையில் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால், சிவ பக்த சிகாமணியான தீக்ஷிதர் சிவபஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைத் தனது மத்தியில் கொண்டதான யஜுர் வேதத்தில் ('யாஜுஷீ சாகா' என்று இதையே ஸ்லோகம் சொல்கிறது) பிறப்பதற்கும், தெலுங்கு தேசத்தில் பிறப்பதற்கும் தபஸ் செய்திருக்கவில்லையே என்று குறைப்பட்டிருக்கிறார்!

லிபி விஷயத்துக்கு வருகிறேன். இப்போதுள்ள இந்திய லிபிகள் எல்லாம் பிராம்மியிலிருந்து வந்தவைதான்; என்றாலும் ஆதியிலிருந்த பிராம்மி லிபியைப் பார்த்தால் நமக்கு ஒன்றுமே புரியாது. அதனால் புரியாத விஷயத்தை 'பிராம்மி லிபி' என்று சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அப்புறம், அது திரிந்து பிரம்மா நம் நெற்றியிலே எழுதியிருக்கிற 'பிரம்ம லிபி'யோடு ஒன்றாக்கப்பட்டு விட்டது! இப்போது ஒன்றும் புரியாவிட்டால் 'பிரம்ம லிபி' என்று நாம் சொல்வது 'பிராம்மி லிபி' என்றுதான் இருக்க வேண்டும்.

கரோஷ்டி என்றும் ஒரு லிபி இருந்தது. கர ஓஷ்டம் என்றால், 'கழுதையின் உதடு' என்று அர்த்தம். கழுதை உதடு துருத்திக் கொண்டு வருகிற மாதிரி அந்த லிபி எழுத்துகளில் வளைசல்கள் பிதுங்கிக் கொண்டிருக்கும். பார்ஸி பாஷைக்கு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அதுதான் லிபி.

ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் எல்லா பாஷைகளுக்கும் ரோமன் லிபி ஒன்றேயிருப்பதுபோல் நமக்குப் பொது பிராம்மி. தற்போது அதிலிருந்து வந்த தேவநாகரியே வடக்கத்தி பாஷைகளின் லிபிகளில் நன்றாகத் தெரிகிறது.

ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு விதமான ஒலியைச் சொல்கிறது என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. அதனால்தான் 'தமிழில் ஏன் 'ன', 'ந' என்று இரண்டு எழுத்துகள் ஒரே சப்தத்துக்கு இருக்கின்றன? வேறு எந்த பாஷையிலும் இப்படி இல்லையே!' என்று நினைக்கிறோம். வாஸ்தவத்தில் 'ன' சப்தத்துக்கும், 'ந' சப்தத்துக்குமிடையே ஸூக்ஷ்மமான வித்தியாசம் உண்டு. 'ந'வில் நாக்கு முன்னம் பல்லின் உள்பக்கம் படும். 'ன'விலோ நாக்கு இன்னும் மேலேறி மேலண்ணத்தைத் தொடும். தெலுங்கிலேகூட ஒரே 'ந'தான். மற்ற பாஷைகளிலும் இப்படியேதான்.

தமிழுக்கும் தெலுங்குக்கும் மட்டும் பொதுவாயிருப்பது 'ர', 'ற' என்று இரண்டு வகை இருப்பது. ஒன்று இடையினம், மற்றது வல்லினம் என்று சொல்கிறோம். மற்ற பாஷைகளில் இப்படி இரண்டு இல்லை. இதிலும் தமிழுக்கும் தெலுங்குக்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. தமிழில் வல்லின 'ற' மட்டுமே ஒற்றோடுகூட 'ற்ற' என்று சேர்ந்து வரும். 'குற்றம்', 'சுற்றம்', 'மற்றும்', 'சொற்றுணை' என்கிற மாதிரி வார்த்தைகளில் இப்படி வருகிறது. ஆனாலும் இங்கே எழுத்தைப் பார்த்து ஒலியை அப்படியே உச்சரிப்பதில்லை. 'குட்றம்', 'சுட்றம்', 'மட்றும்', 'சொட்றுணை' என்கிற மாதிரி 'ற'கர ஒற்றானது 'ட'கர ஒற்றானது போலவே உச்சரிக்கிறோம். தெலுங்கில் இப்படி வராது. இதற்கு மாறாக, தெலுங்கிலே குதிரைக்கு என்ன சொல்கிறார்கள்? 'குர்ரம்' என்கிறார்கள். 'ர்' ஸவுண்டும், 'ர' ஸவுண்டும் கொஞ்சங்கூட மாறாமல் உள்ளபடியே சொல்கிறார்கள். தமிழில் இப்படி 'ர்ர' உள்ள வார்த்தையே கிடையாது.

தெலுங்கு பாஷையில் உள்ள வேறு சில விசேஷ சப்தங்கள்: சில இடங்களில் 'ஜ' என்பதை J சப்தமாக இல்லாமல் Z சப்தமாகச் சொல்கிறார்கள். 'சால' என்பதை 'த்ஸால' என்பது

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

போல் சில இடங்களில், 'ச'வுக்கு 'த்ஸ' என்று சொல்கிறார்கள். ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கான தேவநாகரி, க்ரந்த லிபிகளில் 50 எழுத்து இருக்கிறதென்றால், தெலுங்கிலே ஜகாரத்திலும் சகாரத்திலும் ஒவ்வொன்று அதிகமிருக்கிற எழுத்துக்களைச் சேர்த்து 52 இருக்கின்றன. மகாராஷ்டிர பாஷையிலும் இந்த ஸூக்ஷ்மமான இரண்டு சப்தங்களும் இருக்கின்றன. இரண்டாவது 'த'(tha)வை நாலாவது 'த'(dha)வாகவும் தெலுங்கர்கள் மாற்றிக் கொள்வதுண்டு. தியாகய்யர்வாள் பாட்டிலேயே இப்படிச் சில இடங்களில் இருக்கிறதென்று ஒருத்தர் சொன்னார் ★.

ஒரு பாஷையில் உள்ளதை அப்படியே இன்னொரு பாஷையின் லிபியில் எழுதுகிறபோது (Transliterate பண்ணுகிறபோது) இந்த விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டு பண்ண வேண்டும். இப்படிப் பண்ணுகிறபோது ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ன' இல்லாததால், 'ஸத்யவான்', 'தர்மவான்' என்கிற மாதிரி வார்த்தைகளைக்கூட 'ஸத்யவாந்', 'தர்மவாந்' என்றுதான் எழுத வேண்டும். ஆனாலும் தமிழில் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் இல்லாததால், நம் கண்ணுக்கு அது விசித்திரமாகப் படும். உச்சரிப்பு சரியாக இருக்க வேண்டும் என்று Phonetic Spelling ஆக எழுதினால் அது நாம் இப்போது எழுதுவதற்கு வித்தியாசமாகத்தான் இருக்கும். தெலுங்கிலே வருவதைக் 'கன்னதல்லி' என்று எழுதாமல், 'கந்நதல்லி' என்றுதான் எழுத வேண்டும். அது அச்சிலே வினோதமாகத்தான் இருக்கும்.

உச்சரிப்புகளை உள்ளபடித் தெரிந்து கொண்டால் தமிழில் 'ன, ந' என்று இரண்டு எழுத்து ஏன் இருக்கிறது என்பதுபோல் நமக்குப் புரியாமலிருக்கிற பல விஷயங்கள் புரிந்துவிடும். இங்கிலீஷில்கூட இப்படியே நமக்கு 'ஒரே 'வ'காரத்துக்கு ஏன் V, W என்று இரண்டு எழுத்துகள்?' என்று தோன்றினாலும், இவற்றுக்கிடையே வித்தியாசம் உண்டு என்று ஒரு புரொபஸர் சொன்னார். 'V' வருகிற இடத்தில் நம் பாஷைகளின் 'வ' மாதிரி கீழ் உதட்டை மடித்து, அதன் மேலே மேல் வரிசைப் பல் பட வேண்டும். 'W' வரும்போது பல்லே படாமல், உதட்டையே ரவுண்டாகக் குவித்துச் சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் இந்திய பாஷைகளில் வருகிற 'ஸரஸ்வதி', 'ஈச்வரன்' முதலான

★ உதாரணமாக 'கருணாஜலதே' என்ற நாதநாமக்ரியா திவ்ய நாம கீர்த்தனையில் 'ஜலதே (dhe), நிதே (dhe) என்பவற்றுக்கு எதுகையாக 'தாசரதே' (the)' என்று வருகிறது.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வார்த்தைகளை Sarasvati, Isvaran என்றுதான் எழுத வேண்டும் என்றார். இன்னொன்றுகூட: இங்கிலீஷில் 'ண'கரம் கிடையாது; 'ன'தான் உண்டு. ஆனபடியால் 'and' 'band' போன்ற வார்த்தைகள் 'அண்ட்', 'பாண்ட்', என்று எழுதாமல் 'அன்ட்', 'பான்ட்' என்றுதான் எழுதவேண்டும்.

ஸ்பெல்லிங்கைப் பார்த்தே ப்ரொனௌன்ஸியேஷன் (உச்சரிப்பு) சரியாகப் பண்ணுவது என்பது, மற்ற எந்த பாஷையையும்விட ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயே பூர்ணமாகத் தப்பில்லாமல் இருக்கிறது. இங்கிலீஷில் ஒரே கோணாமாணா! 'Legislature wound up' என்று ஸமீபத்தில் பேப்பரில் பார்த்தேன். Wound என்பதை ஏதோ நினைவில் 'வூன்ட்' என்று படித்ததில் அர்த்தமே புரியவில்லை. 'வூன்ட்' என்றால் காயம் அல்லவா? இங்கே 'வௌன்ட்' என்று அதே ஸ்பெல்லிங்கைப் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது! 'சுற்றுவது' என்கிற அர்த்தமுள்ள Wind-க்கு இது Past participle. இங்கே 'வௌன்ட்-அப்' என்றால் 'ஸமாப்தி பண்ணப்பட்டது' என்று அர்த்தம். இந்த Wind என்ற வார்த்தையை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஸ்பெல்லிங் ஒன்றாகவே இருந்தாலும், அதைக் 'காற்று' என்ற அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொள்ளும்போது 'வின்ட்' என்று சொல்ல வேண்டும்; 'சுற்றுவது' என்று அர்த்தம் பண்ணும்போது 'வைன்ட்' என்று சொல்ல வேண்டும். இப்படி ஒரே குழப்பம் B-U-T பட், C-U-T கட், என்று இருந்தாலும் P-U-T மட்டும் 'பட்' இல்லை. 'புட்' என்கிறான். வால்க், சால்க் என்று உச்சரிப்புகளைக் கொடுக்கும் படியான Walk, Chalk என்பவற்றை வாக், சாக் என்றே சொல்கிறான். கேட்டால், சில எழுத்துகள் ஸைலன்ட் ஆகிவிடுகின்றன என்கிறான்.

தமிழில் இப்படியில்லை என்றுதான் தோன்றும். ஆனாலும் ஸம்ஸ்கிருதம் முதலான பிற பாஷைச் சொற்கள் தமிழில் நிறையக் கலந்திருப்பதால் அவற்றைத் தமிழில் எழுதும்போது மற்ற பாஷைகளில் ஒரே அக்ஷரத்தில் உள்ள நாலுவிதமான சப்தங்களைக் குறிப்பிட நாலு எழுத்துகள் இருக்கிறபோது, தமிழிலோ நாலுக்கும் ஒரே எழுத்துத்தானே இருக்கிறது என்ற குறை தெரிகிறது. 'கண்' என்பதில் வருகிற 'க' வேறு; 'முகம்' என்பதில் வரும் 'க' வேறு. 'முகம்' என்பதில் Kha என்று அழுத்திச் சொல்ல வேண்டும். கங்கை என்பதில் வரும் 'க'வோ

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இன்னொரு தினுசு; ga சப்தமாக உள்ளது. இதையே இன்னும் அழுத்தி gha-காரமாக 'கடம்' என்ற வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டும். Ka, Kha, ga, gha இவற்றுக்கு மற்ற இந்திய பாஷை களில் நாலு எழுத்து இருக்கும்போது, தமிழில் ஒரே 'க'தான் நாலுக்கும் பொதுவாயிருக்கிறது. பீமன் கையிலே வைத்திருக் கிற 'கதை' (gadai) எழுத்தாளர்கள் எழுதுகிற 'கதை' (Kathai) இவற்றில் இரண்டு அக்ஷரங்களும் வித்யாஸமாயிருந்த போதி லும், தமிழில் ஒரே மாதிரித்தான் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. தமிழில் t'a, d'a இரண்டுக்கும் ஒரே 'ட'; ta, da இரண்டுக்கும் ஒரே 'த' என்று ஏற்பட்டிருப்பதில், ஸ்பெல்லிங்கை வைத்தே சரியாக உச்சரிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. 'தோ(do)ஷம்' என்றால் குறை; 'தோ(to)ஷம் என்றால் மகிழ்ச்சி. ('ஸந்தோ ஷம்' இதிலிருந்து வந்ததுதான்.) ஆனால், இப்படி நேர்மாறாக அர்த்தமுள்ள இரண்டு வார்த்தைகளையும், தமிழில் ஒரே எழுத்துகளால்தான் எழுத வேண்டியிருக்கிறது! கூடிய மட்டும் லிபியைக் கொண்டே சரியாக உச்சரிக்க வேண்டும் என்பதால் தான் ஸ, ஹ, ஜ, ஷ, க்ஷ முதலான கிரந்த எழுத்துகளைத் தமிழில் சேர்த்தது. ஆனால் இப்போது, முன்னெல்லாம் கவிப்பண்பை உத்தேசித்துத் தமிழ்க் கவிதைகளில் மட்டும் செய்து வந்ததுபோல் வசன நடையிலும்கூட இந்த எழுத்துகள் கூடாது என்கிற ரீதியில் எழுதி வருவதால், குழப்பமாகிறது. ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தைகளைத்தான் பூர்ணமாக ஒழித்துக் கட்ட முடியவில்லை என்பதால், அதற்கே விசேஷமான சப்தங்களுக் குரிய இந்த எழுத்துகளையாவது ஒழித்து விடலாம் என்று ஆரம்பித்திருப்பதில் வார்த்தைகளைத் தப்பு தப்பாகப் படிக் கும்படி ஆகியிருக்கிறது. 'சாதகம்' என்று எழுதினால் அது 'ஸாதக'மாகவும் இருக்கலாம். 'ஜாதக'மாகவும் இருக்கலாம் என்றால், அர்த்தம் குழம்பித்தானே போகும்? சிலது தவிர்க்க முடியாது. முன்னே சொன்ன மாதிரி க, ச, ட, த, ப, முதலான வற்றில் நாலு தினுஸான வித்தியாசம் தெரிவிக்கத் தமிழில் ஆதியிலிருந்தே எழுத்து இல்லை. ஆனால், பிறகு சேர்த்தவை களைக்கூட இப்போது ஏன் விடவேண்டும்? இதனால் தமிழுக்கு வெற்றியா? ஸம்ஸ்கிருதத்துக்குத் தோல்வியா? பாஷைகள் என்ன, ஒன்றுக்கொன்று சண்டையா போட்டுக் கொள்கின்றன? நாம் தப்புத் தப்பாக வார்த்தைகளைச் சொல்கிறோம் என்பது தவிர இப்படிப்பட்ட பாஷா த்வேஷக் காரியங்களால் ஒரு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பலனும் இல்லை! இது இருக்கட்டும்.

பிற பாஷைச் சொற்களாக இல்லாமல் தமிழிலேயே உள்ள சொற்களை எழுதுவதற்குத் தமிழ் லிபி ரொம்பவும் திட்ட வட்டமாகத்தான் இருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருதம், தெலுங்கு, கன்னட பாஷைகளில் க,ச,ட,த,ப, முதலியவற்றில் நாலுவித ஒலிகள் இருப்பது மாதிரித் தமிழ் பாஷையில் கிடையாது. Kha, ga, gha முதலிய சப்தங்கள் இதர பாஷை வார்த்தைகளைத் தமிழில் எடுத்துக் கொள்ளும்போதுதான் வருகின்றன. ஆகை யால் தமிழுக்கு என்றே ஏற்பட்ட சப்தங்களை எழுதத் தமிழ் லிபி போதுமானதாகத்தான் இருக்கிறது. இங்கிலீஷில் சொந்த பாஷை வார்த்தைகளையே எழுத்தைப் பார்த்துச் சரியாக உச்சரிக்க முடியாமலிருக்கிறதே, அந்த மாதிரித் தமிழில் இல்லை.

ஆனாலும், இங்கேயும்கூடத் தமிழ் லிபி பூர்ணமாகச் சரியாக இல்லை என்று நான் சொன்னால், உங்களுக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கும்! ஒப்புக் கொள்ள மாட்டீர்கள். ஆனால் நான் பிரத்யக்ஷத்தில் பார்த்த ஒன்றைச் சொன்னால் ஒப்புக் கொள்வீர்கள்.

வடக்கத்திக்காரன் ஒருத்தன் தமிழ் லிபியை (ஆல்ஃபபெட்டை) நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டான். அதாவது ஒவ்வொரு எழுத்தையும் எழுத்தெழுத்தாகத் தெரிந்து கொண்டான். அப்புறம் அவனுக்கு வார்த்தை வார்த்தையாக எழுத்துகளைச் சேர்த்துக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு ஆள் கிடைக்க வில்லை. தேவார – திருவாசகங்களை மூல ரூபத்தில் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையால்தான் அவன் இப்படித் தமிழ் கற்றுக் கொண்டது. 'எழுத்துகள் தெரிந்து விட்டதல்லவா?' என்று, அவனே அதற்கப்புறம் தேவார புஸ்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு எழுத்தாகப் பார்த்துப் பாடம் பண்ண ஆரம்பித்தான். அவனுக்குத் தமிழ் பாஷா ஞானம் (மொழியறிவு) இல்லை. ஆனால் அர்த்தம் தெரியாவிட்டா லும் மஹான்களின் வாக்கைச் சொன்னாலே புண்ணியம் என்று இப்படிப் பாடம் பண்ணினான். அப்புறம் ஒருநாள் அவன் என்னிடம் வந்தான். 'தேவாரம் சொல்கிறேன்' என்றான். எனக்கு ரொம்பவும் ஸந்தோஷமாயிற்று; சொல்லச் சொன்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

னேன்.

ஆனால், அவன் சொன்னது எனக்கு வேடிக்கையாயிருந்தது!

அவன் அப்பர் ஸ்வாமிகள் திருவையாற்றில் ஸர்வத்தையும் உமாமஹேச்வர ஸ்வரூபமாகப் பார்த்துப் பாடின பிரஸித்தி பெற்ற 'மாதர் பிறைக் கண்ணியானை' என்ற பாடலைப் பாடினான். ஆனால் எப்படிப் பாடினான்?

எடுத்த எடுப்பிலேயே நாம் 'மாதர்' என்பதை maddar என்கிறோம் என்றால், அவன் maatar என்று ஆரம்பித்தான்.

'இதென்னடா, தர் புர்ரென்று ஆரம்பிக்கிறானே!' என்று எனக்கு விசித்திரமாயிருந்தது.

அப்புறம் malaiyaan mahalod'u (மலையான் மகளொடு) என்பதில் makalot'u என்று 'க'வையும் 'ட'வையும் அழுத்திப் பாடினான்.

'மலையான் மகளொடு பாடி' என்பதில், நாம் 'paad'i' என்பதை அவன் 'paat'i' என்று பாடினபோது, எனக்குச் சிரிப்பே வந்துவிட்டது.

இப்படியே போயிற்று. 'புகுவார்' நாம் சொல்கிற Puhuvaar ஆக இல்லாமல் Pukuvaar ஆக இருந்தது. 'யாதும் சுவடு படாமல்' (yaadum s'uvad'u pad'aamal) என்பது yaatum chuvat'u pat'ammal என்று அவன் வாயில் மாறி ஸ்வரூபம் கொண்டதற்கப்புறம், என்னால் அடக்கவே முடியவில்லை!

வடக்கத்தியான் ஒருத்தன் நம் தமிழ்ப் பாடலைக் கற்றுக் கொண்டு பாடுகிறானே என்ற ஸந்தோஷத்தில், அவனை உத்ஸாஹந்தான் படுத்த வேண்டும் என்று அதுவரை பேசாமல் இருந்த நான், அதற்குமேல் பொறுக்க முடியாமல், அவனுடைய உச்சரிப்பில் இருந்த ஏராளமான கோளாறுகளை அவனுக்கு ஹிதமாக எடுத்துக் காட்டினேன்.

அதற்கு அவன், 'நான் என்ன பண்ணலாம்? புஸ்தகத்தில்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இப்படித்தானே எழுதியிருக்கிறது?' என்று காட்டினான்.

அவன் சொன்னது வாஸ்தவம்தான். புஸ்தகத்தில் எழுதியிருக்கிற லிபியின்படி பார்த்தால், அவன் சொன்ன விதம் சரிதான். புஸ்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு எழுத்தெழுத்தாக நானும் நீங்களும் படித்தாலும் அவன் சொன்ன மாதிரியேதான் படிப்போம்.

ஆகவே தமிழிலும் அனேகம் சப்தங்களை எழுத்திலே மாற்றித்தான் எழுதுகிறோம் என்று தெரிந்தது. குறிப்பாக வார்த்தைகளுக்கு ஆரம்பத்தில் வராமல் நடுவிலும் முடிவிலும் வருகிற சப்தங்கள் எழுத்திலே வித்யாஸமாக ஆகின்றன. 'மஹளொடு' என்று உச்சரிப்பதை 'மகளொடு' என்று எழுதுகிறோம். 'அதற்காஹ' என்று உச்சரிப்பில் சொன்னாலும் 'அதற்காக' என்றே எழுதுகிறோம். ஆரம்ப 'க' நடுவிலும் கடைசியிலும் 'ஹ' ஆகிறது. தமிழின் வார்த்தை ஆரம்பத்தில் 'த'வை 'ta' என்கிறோம்; பிறகு வந்தால் 'da' என்கிறோம். 'தந்தை' என்கிறபோது முதலில் 'த' என்பது 'ta' ஸவுண்ட்; 'தை' என்பதோ 'dai' ஸவுண்டாயிருக்கிறது. இப்படியே ஆரம்பத்தில் வராமல் நடுவிலே வருகிற 'ட' 'd'a'தான்; 't'a' இல்லை. கடவுள், இடம் என்பதில் எல்லாம் 'd'a'தானே சொல்கிறோம்?

இம்மாதிரி விஷயங்கள் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் நன்றாக வரையறுத்துச் சொல்லியிருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் போலவே தமிழிலும் 'தொல்காப்பியம்', 'நன்னூல்' முதலான அனேகம் உயர்ந்த புஸ்தகங்களில் வார்த்தைகளின் ரூபம், சப்த ரூபம், அவற்றில் ஏற்படுகிற வித்யாஸம் முதலியவற்றைச் சொல்லித்தான் இருக்கிறது. 'இந்த எழுத்தின் பின் s'a என்பது cha ஆகும்; ka என்பது ha சப்தத்தைக் கொடுக்கும்' என்றெல்லாம் விதி இருக்கிறது.

பொதுவாக, தமிழில் வார்த்தையின் முதலில் 'க' வரும்போது ka சப்தமாகவும், நடுவிலும் முடிவிலும் வரும்போது ha சப்தமாகவும் இருக்கிறது. 'த' என்பது வார்த்தை முதலில் ta-வாகவும், பிற்பாடு da-வாகவும்; இப்படியே 'ப'வும் முதலில் pa-வாகவும், பிற்பாடு ba-வாகவும் தொனிக்கிறது. (தமிழ் வார்த்தையின் நடுவிலோ, முடிவிலோ தனியாக 'ப' வருவதா

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

கத் தெரியவில்லை. 'அன்பு', 'அம்பு', 'இன்பம்' என்பது போல் கூட்டுச் சப்தமாகத்தான் வருகிறது. ஜபம், சாபம், கபம், சுபம் என்கிறதுபோல, நடுவிலே தனி 'ப' வரும் வார்த்தைகள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்தவைதான்.) 'ச'விலே ஒரு வேடிக்கை. க-ங-ச-ஞ-ட-ண-த-ந-ப-ம என்கிறபோது ka-nga-cha-ngya-t a-na-ta-na-pa-ma என்று cha-காரமாகச் சொன்னாலும், தமிழில் க,த,ப முதலியன ஆரம்பத்தில் வரும்போது ka, ta, pa என்றே தொனிப்பது போல், 'ச' என்பது cha-வாகத் தொனிக் காமல் s'a என்றே தொனிக்கிறது. சட்டி, சிவப்பு என்பதை s'atti, s'ivappu என்றுதான் சொல்கிறோம். ஆனால் ஒற்றெழுத் தோடு சேரும்போது chcha சப்தம் வந்துவிடுகிறது; s's'a அல்ல – அச்சம், பச்சை, குச்சு என்பது போல! 'சொல்' என்கிற போது s'ol என்கிறோம். அதையே பெயர்ச்சொல், வினைச் சொல் என்னும்போது peyarchchol, vinaichchol என்கிறோம். ஆனால், தமிழிலிருந்தே வந்த மலையாளத்தில், வார்த்தை ஆரம்பத்திலேயே 'ச'வுக்கு cha சப்தம் கொடுக்கிறார்கள். சிவப்பு என்பதை மலையாளிகள் chivappu என்றுதான் சொல் வார்கள். இன்னொரு பக்கத்தில், சில ஸமயங்களில் வார்த் தைக்கு நடுவே 'ச்ச' வரும்போது chcha என்று சொல்லாமல் s's'a என்றும் சொல்கிறார்கள். காவிச்சேரி, நெல்லிச்சேரி முதலான ஊர்ப் பெயர்களை நாம் (தமிழர்கள்) Kaavichcheri, Nellichcheri என்றுதான் சொல்வோம். மலையாளத்திலே Kaavis's'eri, Nellis's'eri என்கிறார்கள். தெலுங்கிலே 'ர்ர' வருகிற மாதிரி, மலையாளத்தில் s's'a இருக்கிறது. அச்சன், எழுத்தச்சன் என்னும்போது, நம் மாதிரி chcha சப்தமாகவும் சொல்கிறார்கள்.

தமிழிலக்கண நூல்களைப் பார்த்தால், இந்த மொழியின் genius (பண்பு) படி, எந்தெந்த இடத்தில் எந்தெந்தச் சப்தம் எப்படியெப்படி ஆகும் என்பது விளக்கமாகத் தெரியும்.

ஆனாலும்கூட, லிபியைப் படிப்பதிலேயே உச்சரிப்பு கொஞ்சங்கூடத் தப்பாமலிருப்பது தமிழிலும் ஸாத்திய மில்லாமல்தான் இருக்கிறது.

ஸம்ஸ்கிருதத்தில்தான் இப்படிப்பட்ட மாறுபாடு இல்லை; இரண்டே இரண்டு விலக்கு தவிர, வேறெங்கும் இல்லை. அது பூர்ணமாக phonetic spelling-ஆகவே இருக்கிறது.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

'எது இரண்டு விலக்கு? முழுக்க முழுக்க ஸம்ஸ்கிருதம் உச்சரிப்புக்குச் சரியான எழுத்துகளை உடையதல்லவா?' என்றால், சொல்கிறேன்:

ஒன்று: 'ப' (pa)வுக்கு முன்னால் ':' என்ற விஸர்க்கம் வரும்போது ஏற்படுகிற சப்த மாறுதல். விஸர்க்கம் ஏறக்குறைய 'ஹ' சப்தத்தைத் தருவது. 'ராம:' என்பதை 'ராமஹ' என்று சொல்ல வேண்டும். பூர்ணமான 'ஹ'வாக இன்றிக் கொஞ்சம் தாழ்த்திச் சொல்ல வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் பூர்ண 'ஹ' வாகவே சொல்கிறார்கள்; குறைத்துச் சொல்கிற மற்றவர் களைக் கேலியாக நினைக்கிறார்கள். வாஸ்தவத்தில் சிக்ஷா விதிப்படி அவர்கள் சொல்வதுதான் சரி. இந்த விஸர்க்கம் 'ப'வுக்கு முன்னாடி வரும்போது 'ப' என்பது 'fa' (ஃப) என்கிற ஸவுன்டைப் பெறுகிறது. லிபியை மட்டும் பார்த்து உள்ளபடி படித்தால் இங்கே தப்பாகிவிடும்.

இரண்டாவது மாறுதல்: ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஸுப்ரஹ்ம மண்யன், ப்ரஹ்மா, வஹ்நி என்று எழுதினாலும் படிக்கும் போது ஸுப்ரம்ஹண்யன், ப்ரம்ஹா, வஹ்னி என்றே உச்சரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. சரி, 'ஹ' சேர்ந்த கூட்டெழுத்துகள் எல்லா வற்றுக்குமே இது பொது விதியா என்று பார்த்தால், அப்படியும் இல்லை. 'கஹ்வரம்', 'ஜிஹ்வா', 'குஹ்யம்', 'தஹ்ரம்', 'ப்ரஹ்லாதன்' முதலான வார்த்தைகளை உள்ள படியே படிக்கிறோமே ஒழிய 'கவ்ஹரம்', 'ஜிவ்ஹா', 'குய்ஹம்', 'தர்ஹம்', 'ப்ரல்ஹாதன்' என்று (மேலே சொன்ன ரீதியில்) மாற்றிப் படிக்கவில்லை.

இந்த இரண்டு தவிர, முற்றிலும் உச்சரிப்பும், லிபியும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன!

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

எல்லாச் சப்தங்களும் உள்ள மொழி

மேலே சொன்னதிலிருந்து ஸம்ஸ்கிருதத்தில் f (எஃப்) சப்தம் உண்டு என்றாயிற்று. அந்தப் பாஷையில் இல்லாத சப்தம் எதுவும் கிடையாது. 'ழ' தமிழில்தான் இருக்கிறது என்றுதானே பொதுவில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்? ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கு மூலமான வேத பாஷையிலும் 'ழ' இருக்கிறது! யஜுர்வேதத்தில் 'ட' வருகிற பல இடங்களில், தலவகார ஸாம வேதத்தில் 'ழ' மாதிரியே சொல்ல வேண்டும். சில இடங்களில் ரிக் வேதத்திலும் 'ழ' காரமாகத்தான் கொஞ்சம் மாற்றிச் சொல்ல வேண்டும். ரிக்வேதத்தின் முதல் ஸூக்தத்தின் முதல் வார்த்தையான 'அக்னிமீளே' என்பதில் வருகிற 'ளே' என்பதையே இப்படி 'ழ' காரம் மாதிரி, 'அக்னிமீழே' என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பூர்ண 'ழ' இல்லை; கிட்டத்தட்ட அம்மாதிரி இருக்கும் சப்தமாகச் சொல்ல வேண்டும்.

பிரெஞ்சு பாஷையிலும் 'ழ' வுக்கு ரொம்ப நெருக்கமான சப்தம் இருக்கிறது. ஆனால் பிரெஞ்சு, ஸம்ஸ்கிருதம் இரண்டு லிபியிலுமே 'ழ' வுக்குத் தனி எழுத்து இல்லை. J, G என்ற எழுத்துகளே பிரெஞ்சில் 'ழ' வையும் குறிக்கின்றன. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ள' என்ற எழுத்தே 'ழ' வையும் குறிக்கிறது.

சீன பாஷையிலும் 'ழ' மாதிரியான சப்தம் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

ஃ என்று மூன்று புள்ளி வைத்துத் தமிழில் ஆய்தம் என்கிறோமே, அதுவும்கூட ஸம்ஸ்கிருதத்தில் உண்டு. பாணினியின் வியாகரண ஸூத்ரத்தில் **'ஹ் கப் பௌச'** என்று ஒரு ஸூத்ரம் இருக்கிறது. இதன்படி "ராம:" plus என்கிற மாதிரி, ஒரு விஸர்க்கத்துக்கு அப்புறம் 'க'-காரம் வந்தால், அந்த

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

விஸர்க்கமானது முன்னே சொன்ன மாதிரி 'ஹ' சப்தத்தைக் கொடுக்காமல், 'அஃது' என்பதில் வரும் 'ஃ' மாதிரியான ஆய்த சப்தத்தையே கொடுக்கும்.

இதே ஆய்தமாகிற விஸர்க்கந்தான் 'ப' காரத்துக்கு முன்னால் f ஆகிறது.

ராம: plus கருணாகர: என்பது 'ராமஃ கருணாகர:'. ராம: plus பண்டித: என்பது 'ராம f பண்டித:'. இந்த 'f' சப்தத்துக்கு 'உபத்மானீயம்' என்று பெயர். 'த்மா' என்றால் ஊது குழலினால் அடுப்பை ஊதுகிற மாதிரிப் பண்ணுவது. அப்போது f சப்தம்தான் வரும்! இங்கிலீஷில் புல்லாங் குழலின் பெயரே 'f'ல்தான் ஆரம்பிக்கிறது! Flute!

Fa-வைப்பற்றி இன்னொன்று சொல்ல வேண்டும். நாம் fa-வைப் பொதுவில் pa-ஆக்கி விடுகிறோம். இப்படித்தான் coffee-ஐ காப்பியாக்கிவிட்டோம் என்று நினைத்தால் அது தப்பு. 'கபிசம்' என்றால் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் டார்க் ப்ரௌன் நிறம் என்று அர்த்தம். அதுதான் காப்பிப்பொடி நிறம். அதனால் நம் கபிசத்தைத்தான் வெள்ளைக்காரன் coffee ஆக்கி விட்டான் என்று தோன்றுகிறது.

தமிழில் சொல்கிற குற்றியலுகரம் போன்ற சப்தம் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் ரு, லு இரண்டுக்கும் உண்டு. ரிக்வேதம், ருக்வேதம் என்று இரண்டு தினுஸாக எழுதுவது வாஸ்தவத்தில் 'ரி'யும் இல்லை, 'ரு'வும் இல்லை. அது குற்றியலுகர சப்தம் மாதிரியானதுதான். 'க்ருஷ்ணன்' என்பதில் வருகிற 'ரு', 'ரிஷி'யில் வரும் 'ரி' வையும், இ-க்கும் உ-க்கும் இடைப் பட்ட அதே சப்தந்தான். க்ருஷ்ணன் என்று தமிழில் 'ரு' போட்டு எழுதினாலும், இங்கிலீஷில் Krishna என்று 'ரி' போடுகிறோம். வடக்கத்திக்காரர்கள் சில பேர் Krushna என்று எழுதுகிறார்கள். தெலுங்கர்கள் 'ஹ்ருதயம்' முதலான வார்த்தைகளில் வருகிற இந்த குற்றியலுகர 'ரு'வைப் பூரண 'ரு' வாகவே சொல்வதைக் கேட்க வேடிக்கையாக இருக்கும்!

ர-காரம், ல-காரம் இரண்டுக்கு மட்டும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் குற்றியலுகர 'உ' சேர்கிறது. ர-காரத்தில் உள்ள ரிக், ரிஷி

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

மாதிரி, ல-காரத்தில் வார்த்தையின் முதல் எழுத்தாகக் குற்றியலுகர 'லு' தனியே வராது. லுப்தம், லுலிதம் முதலான வார்த்தைகளில் வருவது பூரண 'லு' தான். கூட்டெழுத்தில் மட்டுமே குற்றியலுகர 'லு' வரும். 'க்லுப்தம்' மாதிரியான கூட்டெழுத்திலேயே அது வருகிறது.

இந்தக் குற்றியலுகர ரு, லு இரண்டையும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ர-கர, ல-கர வரிசையில் சேர்க்காமல், உயிரெழுத்து வரிசை யிலேயே, அ-ஆ-இ-ஈ-உ-ஊ-வுக்கு அப்புறம் ரு, லு என்று சேர்ந்திருக்கிறது. இதற்கப்புறம் ஏ, ஐ, ஓ, ஔ, அம், அ:-என்று வரும்.

அ-ஆ; இ-ஈ; உ-ஊ என்று இரண்டிரண்டாக ஒரு குறிலும் ஒரு நெடிலும் இருக்கிற மாதிரி ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எ-ஏ என்று இரண்டு இல்லை. நெடிலான ஏ மட்டும்தான் இருக்கிறது. இப்படியே ஒ-ஓ என்று இரண்டில்லை. ஓ மட்டுமே இருக்கிறது. இது எனக்கு ரொம்பக் குறையாக இருந்தது. பராசக்தி ஸகல சப்த ஸ்வரூபமாக இருக்கப்பட்டவள் என்றால், தேவ பாஷை யில் அத்தனை சப்தங்களும் இருக்க வேண்டாமா? மற்ற எல்லா சப்தங்களும் உள்ள ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இந்தக் குறை மட்டும் இருக்கலாமா என்று வருத்தமாக இருந்தது. பாணினியின் வியாகரண ஸூத்ரத்துக்குப் பதஞ்ஜலி செய்துள்ள மஹா பாஷ்யத்தைப் பார்த்தபின் இந்தக் குறில் எ, ஒ சப்தங்களும் இருந்தன. ஸாம வேதத்தில் ஸாத்யமுக்ரி, ராணாயன என்ற இரண்டு சாகைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் குறிலான எ, ஒ சப்தங் களை வேத அத்யயனத்தில் உபயோகிக்கிறார்கள் என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார்★.

இப்படியாக ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஸகல சப்தங்களும் இருக் கின்றன. இன்ன எழுத்துக்கு இன்ன சப்தம் என்று ரொம்பவும் திருத்தமாகப் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிற லிபியும் அதற்கு இருக்கிறது.

★ சந்தோகனாம் ஸாத்யமுக்ரி ராணாயனீயா: அர்தம் ஏகாரம் அர்தம் ஓகாரம்ச அதீயதே.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சுதேச-விதேச மொழிகளும், லிபிகளும்

இந்திய பாஷைகள் எல்லாவற்றுக்குமே ஒரு விசேஷம். அவற்றில் எழுதியிருப்பவை ஸ்பஷ்டமான சப்தங்களாகச் சொல்லப்பட வேண்டியவை. World என்று எழுதினாலும் சொல்லும்போது, முதலில் வருவதே 'வே'யும் இல்லாமல், 'வோ'வும் இல்லாமல் ஒரு அஸ்பஷ்ட (ஸ்பஷ்டமில்லாத) சப்தம்; அப்புறம் 'r' என்பதையும் அஸ்பஷ்டமாக மழுப்பிக் கொண்டு போக வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி அனேக அஸ்பஷ்ட சப்தங்கள் அன்னிய பாஷைகளில் இருக்கின்றன. இவற்றை 'அவ்யக்த சப்தம்' என்பார்கள். நம் தேச மொழிகள் யாவும் ஸ்பஷ்டமான வ்யக்த சப்தங்கள் கொண்டவை.

எழுத்துக்கும் உச்சரிப்புக்கும் பொதுவான ஒரே விதி இல்லாமல் பலவிதமாகக் குழப்புகிறதும் அன்னிய பாஷைகளில்தான் மிகவும் அதிகமாகக் காண்கிறது. ஒரே 'க' சப்தத்துக்கு C, K, Q, என்ற மூன்று எழுத்து இருப்பது போல் இந்திய பாஷைகளில் இராது. 'ஃப' சப்தம் ஒன்றுக்கே இங்கிலீஷில் f (fairy), ph (philosophy), gh (rough) என்று மூன்று விதமான ஸ்பெல்லிங் இருக்கிறது. C என்ற எழுத்தை 'ஸி' என்ற ஸகாரமாகச் சொன்னாலும், அந்த எழுத்தில் ஆரம்பிக்கிற பெரும்பாலான வார்த்தைகள் 'க' காரமாகவே இருக்கின்றன! ஸெல், ஸெலுலாய்ட், ஸினிமா மாதிரி ஏதோ சிலதில்தான் c-க்கு ஸகார சப்தம் இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்திலோ அன்னிய பாஷைகளில் ஓர் எழுத்துக்கே வெவ்வேறு சப்தமும் இருக்கிறது. மேலே சொன்னபடி c என்பது க, ஸ இரண்டுக்கும் வருகிறது. Fat என்கிறபோது a என்பது 'ஏ' மாதிரித் தொனிக்கிறது. Fast என்கிற போதே அதே a 'ஆ' வாகத் தொனிக்கிறது. சில ஸ்பெல்லிங்குகளுக்கும் உச்சரிப்புக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. Station, nation முதலான வார்த்தைகளில் tion என்று எழுதிவிட்டு, அதை

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஸம்பந்தமேயில்லாமல் 'ஷன்' என்று படிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

ரோமன் ஆல்ஃபபெட் என்கிற இங்கிலீஷ் முதலான பாஷைகளின் லிபியில் இருபத்தியாறே எழுத்துகள் இருப்பதால் முதலில் கற்றுக் கொள்ள ஸுலபமாக இருக்கிறது. நம் தேச பாஷா லிபிகளில் நிறைய எழுத்து இருப்பதால் முதலில் சிரமப்பட்டே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இப்படி ஒரு வருஷம் கஷ்டப்பட்டு பால சிக்ஷை வாசித்து விட்டால், பிற்பாடு அந்த பாஷையிலுள்ள ஸகல புஸ்தகங்கயையும் விறுவிறுவென்று வாசித்து விடலாம். இங்கிலீஷிலோ எம்.ஏ. பாஸ் பண்ணின பிறகுகூட, அனேக வார்த்தைகளின் உச்சரிப்புக்கு டிக்ஷனரியில் போட்டிருக்கிற உச்சரிப்பு விளக்கத்தைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

இப்படி இந்திய பாஷைகளுக்கு இருக்கிற சிறப்பு, இந்திய பாஷைகளுக்குள்ளும் ஸம்ஸ்கிருதத்துக்குப் பரிபூரணமாக இருக்கிறது. இதனால் நம் தேசத்தைவிட அன்னியமானது மட்டமானது என்றோ, நம் தேசத்திலேயே ஸம்ஸ்கிருதத்தை விட மற்ற பாஷைகள் தாழ்த்தி என்றோ நான் சொல்லவில்லை. சில fact-களை (நடைமுறை உண்மைகளை)ச் சொன்னேன், அவ்வளவுதான்!

சப்த ப்ரம்மாத்மகமாக இருக்கப்பட்ட பரமாத்மாவின் பரிபூர்ண ஸ்வரூபமாக ஸம்ஸ்கிருதம் இருக்கிறது என்று தெரிவதைச் சொன்னேன்.

எல்லா பாஷையும் எல்லாருக்கும் பொதுதான் என்ற மனப்பான்மை வர வேண்டும். அப்போது யாரையும் யாரும் மட்டம் தட்டத் தோன்றாது. பரஸ்பரம் அபிப்பிராயப் பரிவர்த்தனைக்காக ஏற்பட்டதே பாஷை என்ற அடிப்படையான உண்மையை மறந்து விட்டதால்தான், இப்போது தாய் பாஷை ஒன்றிடமே வெறி மாதிரியான பற்றுதல், பிறபாஷைகளிடம் துவேஷம் எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் பரந்த மனப்பான்மை, இன்டர்நேஷனல் அவுட்லுக் (ஸர்வ தேச நோக்கு) என்று சொல்லிவிட்டு இந்தப் பாஷை விஷயத்தில் மட்டும் இத்தனை குறுகின புத்தி வந்து

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

விட்டதைப் பார்க்கிறபோது பரிதாபமாக இருக்கிறது!

ஸம்ஸ்கிருத சப்தங்களை சிக்ஷா சாஸ்திரம் எப்படி ஸ்பஷ்டமாக நிர்ணயித்துக் கொடுத்திருக்கிறது என்பதில் ஆரம்பித்து, பெரிய பாரதமாக மொழி ஆராய்ச்சிச் சண்டைகளில் கொண்டு விட்டுவிட்டது!

அக்ஷமாலை

ருத்ராக்ஷ மாலை என்றால் ருத்ரன் கண்ணிலிருந்து உண்டானதான ருத்ராக்ஷத்தைக் கோத்துச் செய்த மாலை என்று அர்த்தம். 'அக்ஷம்' என்றால் இங்கே 'கண்' என்று பொருள். 'திருக்கண்மணி' என்றே ருத்ராக்ஷத்துக்குத் தமிழில் பேர் உண்டு. அது ஸரி, வெறுமே அக்ஷமாலை, ஸ்படிக அக்ஷமாலை, என்றெல்லாம் சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? இங்கே 'அக்ஷம்' என்றால் கண் என்று பொருள் கொண்டால் சரியில்லை. ஆகவே இங்கே அக்ஷம் என்றால் அ-விலிருந்து க்ஷ-வரையிலான அக்ஷரங்கள் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கான லிபியில் முதல் எழுத்து அ; கடைசி எழுத்து க்ஷ: இங்கிலீஷில் ஒரு விஷயத்தை அடியோடு நுனி சொல்வதற்கு 'A to Z' என்கிற மாதிரி ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'அ-காராதி க்ஷ-கராந்தம்' என்பார்கள். இப்படி உள்ள மொத்த எழுத்துகள் 50. அதனால் 50 மணி கொண்ட ஜபமாலைக்கு அக்ஷமாலை என்று பெயர். 51-வது மணியாக ஒரு பெரிய மணி இருக்கும். அதற்கு மேரு என்று பேர். மேருவைத் தாண்டாமல் ஸூரியன் திரும்பி விடுவதாக ஐதிகம். அம்மாதிரியே, ஜபம் செய்கிறவர்கள் இந்த மேரு வந்ததும் திருப்பி உருட்டினால், ஒரு தரம் இப்படி முன்னும் பின்னுமாக ஜபித்து முடிக்க நூறு ஆவிருத்தி மந்திரமாகியிருக்கும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

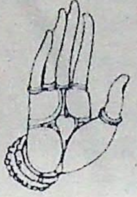

உச்சரிப்பின் முக்யத்துவம்

அக்ஷர, ஸ்வர சுத்தம் மாறினால், ஒரு மந்திரத்தின் பலன் ஏற்படாது என்பதோடு மட்டுமின்றி விபரீத பலனே உண்டாகி விடும் என்பதால், மந்திர அனுஸந்தானத்தில் பரம ஜாக்ரதை யாக இருக்க வேண்டும். இதை வலியுறுத்திச் சொல்கிற கதை யொன்று வேதத்திலேயே தைத்திரீயத்தில் வருகிறது. (தைத்திரீய ஸம்ஹிதை–II.4.12).

த்வஷ்டா என்கிறவன் ஒரு காரணத்துக்காக, 'இந்திரன் மேல் பழி தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், அவனைக் கொல்லக் கூடிய பிள்ளையைப் பெற வேண்டும்' என்று நினைத்து, ஒரு மந்திரம் சொல்லி ஹோமம் பண்ணுகிறான். 'இந்த்ர சத்ருர் வர்தஸ்வ' என்ற அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லும்போது 'இந்த்ர' என்பதை ஏற்றல் – இறக்கல் இல்லாமல் ஸமமாகவும், 'சத்ரு' என்பதில் 'த்ரு'வைத் தூக்கியும் (உதாத்தமாகவும்), 'வர்தஸ்வ' என்பதில் 'ர்த'வையும் இப்படியே தூக்கியும் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அப்படிச் சொன்னால் த்வஷ்டா வின் பிள்ளை, 'இந்திரனைக் கொல்லுபவனாக வளரட்டும்' என்ற அர்த்தம் ஏற்படும். ஸ்வர சக்தியாலேயே அவன் அப்படி வளர்ந்து, இந்திரனை வதம் பண்ணியிருப்பான். ஆனால் த்வஷ்டா உச்சரிப்பிலே தப்புப் பண்ணி விட்டான். அதாவது, 'இந்த்ர' என்பதில் 'த்ர'வைத் தூக்கியும், 'சத்ரு' என்பதை ஸமமாகவும், 'வர்தஸ்வ' என்பதில் 'ர்த'வை ஏற்றுவதற்குப் பதில் இறக்கி அனுதாத்தமாகவும் சொல்லி விட்டான். இதனால் 'இந்த்ரனை இவன் கொல்பவனாக வளரட்டும்' என்பதற்குப் பதில், 'இந்திரன் இவனைக் கொல்பவனாக வளரட்டும்' என்று அர்த்தம் தலைகீழாக மாறி விட்டது! வார்த்தைகளும் எழுத்துகளும் மாறா விட்டாலும்கூட, ஸ்வரங் களில் ஏற்பட்ட பிழையாலேயே த்வஷ்டா வேண்டியதற்கு நேர்மாறான பலன் உண்டாகிவிட்டது! இவனுடைய

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பிள்ளையை இந்திரன் வதம் பண்ணிவிட்டான்! த்வஷ்டாவின் பிள்ளையான விருத்திரன் இந்திரனால் கொல்லப்படுவதற்கு அவன் தகப்பனாரே இப்படிக் காரணபூதனாகி விட்டான்!

இதைச் சொல்லி, மந்திர உச்சாரணத்தில் நம்மை ஜாக்கிரதைப்படுத்தும் ச்லோகம் ஒன்று உண்டு:

மந்த்ரோ ஹீன: ஸ்வரதோ வர்ணதோ வா
மித்யாப்ரயுக்தோ ந தமர்த்தமாஹ!
ஸ வாக் வஜ்ரோ யஜமானம் ஹினஸ்தி
யதா இந்த்ரசத்ரு: ஸ்வரதோ (அ) பராதாத்!!

இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்துக்குப் பதில், த்வஷ்டா தப்பாகச் சொன்ன வாக்கே வஜ்ரமாகிக் கொன்று விட்டதாம்!

சில சிறிய வித்யாஸங்கள்

வேதத்தின் அக்ஷர சுத்தத்தைப் பற்றி இத்தனை சொன்னேன். நான் சொன்னதற்கு அனுஸரணையாகவே ஆஸேது ஹிமாசலம் (ராமேச்வரத்திலிருந்து இமயமலைவரை) அத்தனை இடங்களிலும், ஒருத்தருக்கொருத்தர் தொடர்பேயில்லாமல், புஸ்தகமுமில்லாமல், வாய்மொழியாகவே வேதத்தைப் பாடம் பண்ணி வந்துள்ள போதிலும் எல்லாப் பாடங்களும் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது சதவிகிதம் அக்ஷர வித்யாஸமில்லாமல் ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

அப்படியானால், இந்த பாக்கி ஒரு சதவிகிதத்தில் வித்யாஸம் இருக்கிறதா என்றால் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் உள்ள ஒவ்வொரு சாகைக்கும் இடையில் இம்மாதிரித் துளித்துளி அக்ஷர வித்யாஸம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

இப்படி இருக்கலாமா? ஓர் அக்ஷரம் தப்பினால்கூட விபரீத

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பலனாகும் என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரே மந்திரமானது வெவ்வேறே சாகைகளில் வெவ்வேறே பிரதேசங்களில் வரும்போது அதில் ஒரு பெர்ஸெண்ட் அக்ஷர வித்யாஸம் ஏற்படுகிறது என்றால், இதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லையே! மூலரூபம் ஒன்றுதான் என்றால், அதில் ஒரு பெர்ஸெண்ட் வித்யாஸத்தோடு இன்னொன்று வந்தால்கூட, அது பலன் தராதுதானே? அல்லது விபரீத பலன்தானே தரும்?

இப்படிக் கேள்வி கேட்டால் பதில் இருக்கிறது: ஒரு மருந்துக்குப் பதில் இன்னொன்றை மாற்றிச் சாப்பிட்டால் விபரீதம் என்ற மாதிரி, அக்ஷரத்தை மாற்றினால், தப்புத்தான். ஆனால் மருந்தை மாற்றக் கூடாது என்பது வியாதிஸ்தனுக்குச் சொன்னதுதான். அவனாக மருந்தை மாற்றிவிடக் கூடாது. ஆனால் டாக்டர் மாற்றலாம் அல்லவா? ஒரே வியாதிக்குப் பல மருந்துகள் இருக்கின்றன. அப்போது இதைச் சாப்பிடலாம், அல்லது இன்னொன்றைச் சாப்பிடலாம் என்று டாக்டரே 'பிரிஸ்க்ரைப்' பண்ணினால் அதில் தப்பில்லைதானே? ஒரே வியாதி இரண்டு பேருக்கு வந்திருக்கிறபோது, அவர்களின் தேகவாகிலே இருக்கிற வித்யாஸத்தை அனுசரித்து, ஒரே மருந்திலேயே கொஞ்சம் சரக்குகளை மாற்றி, டாக்டர் கொடுக்கலாம் அல்லவா?

இம்மாதிரிதான், ஒன்றுக்கொன்று விபரீதமான பலன்களை உண்டாக்குகிற அக்ஷரங்களாக இல்லாமல், ஒரே மாதிரியான பலனை உண்டாக்குகிற அக்ஷரங்களை ரிஷிகள் பல சாகைகளுக்கிடையிலே மாற்றிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த சாகையை அத்யயனம் செய்ய அதிகாரிகளாக யார் பிறப்பார்களோ, அவர்களுக்கு இந்த அக்ஷர மாற்றங்கள் க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணும் என்பதால் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். இவற்றைப் பற்றிய விதிகள் பிராதிசாக்யத்தில் தெளிவாகக் கூறப்படுகின்றன.

அக்ஷரங்களுக்குள்ளே மாறுபாடு என்றால் பெரிய வித்யாஸம் இல்லை. அக்ஷரங்கள் ஸம்பந்தா ஸம்பந்தமில்லாமல் மாறிவிடாது. பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியாக ஒலிக்கிற சப்தங்களே ஒன்றுக்குப் பதில் இன்னொன்று வரும், அவ்வளவுதான். ரொம்பவும் கிட்டக் கிட்ட இருக்கிற அக்ஷரங்களில் ஒன்றுக்குப் பதில் இன்னொன்று வரும்!

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

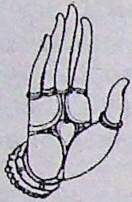

வேத சப்தமும் பிரதேச மொழிச் சிறப்பும்

இந்திய பாஷைகள் பலவற்றிலே இருக்கப்பட்ட தனிப்பட்ட விசேஷங்களையெல்லாம் அங்கங்கே இருக்கிற வேதாத்யயன அக்ஷர வித்யாஸங்களோடு இணைத்துப் பார்க்கிறபோது, ஒவ்வொரு பாஷைக்கும் உள்ள தனிப் பண்புகளுக்கும், இதனால் அவற்றுக்கிடையில் ஏற்பட்டுள்ள வித்யாஸங்களுக்கும் அந்தந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள வேத சப்தங்களே காரணம் என்ற பெரிய விஷயம் தெரிகிறது. இப்படி நான் ஃபைலாஜிகலாகப் பண்ணின சில ஆராய்ச்சிகளைச் சொல்கிறேன்.

ட(d'a)-ர-ல-ள-ழ என்ற ஐந்து சப்தங்களும் ஒன்றுக்கொன்று கிட்டத்தில் இருக்கிறவை. ஒரு குழந்தையிடம் போய், 'ரயில் என்று சொல்லி, ராமன் என்று சொல்லு' என்றால் அது 'டயில்', 'டாமன்' என்கிறது. 'ர'வும் 'ட'வும் கிட்டத்தில் இருப்பதாலேயே இப்படிச் சொல்கிறது. 'சிவராத்ரி' என்பதைப் பல பேர் 'சிவலாத்ரி' என்கிறார்கள். 'துளிப் போல' என்பதற்குத் 'துளிப் போர' என்கிறோம். இங்கே 'ல'வும் 'ர'வும் ஒரே மாதிரியான சப்தங்கள் என்று தெரிகிறது. மேலே 'ர'வும் 'ட'வும் மாறுவதைச் சொன்னேன். அதனால் 'ல'வும் 'ட'வாக மாறலாம் என்று ஏற்படுகிறது. 'ல'வும் 'ள'வும் ரொம்ப நெருங்கினவை. அனேகமாக நாம் 'லளிதம்', 'நளினம்', 'சீதளம்' என்று சொல்கிறதை, ஸம்ஸ்கிருத புஸ்தகங்களில் 'லலிதம்', 'நலினம்', 'சீதலம்' என்றுதான் போட்டிருக்கும்; அத்தனை நெருங்கினவை. 'ள'வும் 'ழ'வும் ரொம்ப ஆப்தம் என்பதைச் சொல்லவே வேண்டாம். தமிழுக்கே ஏற்பட்ட மதுரையிலே இருக்கிறவர்கள் 'வாழைப் பழம்' என்பதை 'வாளைப் பளம்' என்றுதானே சொல்கிறார்கள்! தமிழுக்கே பிரத்யேகமானது என்று நினைக்கிற 'ழ'வை மாற்றிச் சொல்கிறார்கள்?

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இப்போது நான் ஒரு புது விஷயம் சொன்னேன். தமிழில் மாத்திரம் இருப்பதாக நினைக்கப்படும் இந்த 'ழ' வேதத்திலும் இருக்கிறது என்று. ஸாமவேதத்தில் ஜைமினி சாகை என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதைத் தலவகார சாகை என்றும் சொல் வார்கள். மற்ற வேதங்களில், மற்ற சாகைகளில் 'ட' அல்லது 'ள' வாக இருப்பதை, தலவகார சாகையில் 'ழ' மாதிரித்தான் ஒலிக்க வேண்டும். முறைப்படித் தலவகார சாகையில் அத்யயனம் பண்ணினவர்கள் இப்படித்தான் 'ழ' காரமாகச் சொல்கிறார்கள். அதைப் பூர்ணமான 'ழ' என்று வேண்டு மானால் சொல்ல முடியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் உள்ளூற (அந்தர்பாவமாக) அது 'ழ' சப்தந்தான் என்பதில் ஸந்தேஹ மில்லை!

ரிக்வேதத்திலேயேகூட இப்படி 'ழ' காரம் சில இடங்களில் ஒலிக்கிறதுண்டு. ஸாதாரணமாக 'ட'வும் 'ள'வும் ஒன்றுக் கொன்று மாறிவரும் என்றபடி, யஜுர் வேதத்தில் 'ட'காரம் வருமிடங்களில், ரிக் வேதத்தில் 'ள' காரம் வருவதுண்டு. வேதத்தில் முதல் மந்திரத்தில் முதல் வார்த்தை 'அக்னிமீடே' என்பது. இப்போது அனுஷ்டானத்தில் மெஜாரிட்டியாக இருக்கிற யஜுர்வேதப் பாடம்தான். ரிக்வேதத்தில், இது 'அக்னிமீளே' என்றுதான் இருக்கிறது. இங்கே 'ளே' என்பதை 'ழே' மாதிரிச் சொல்ல வேண்டும். யஜுர்வேதத்திலே வருவதும், ரொம்பப் பிரஸித்தியோடு இருப்பதுமான ஸ்ரீ ருத்ரத்தில், 'மீடுஷ்டமாய' என்று ஓர் இடத்தில் வருகிறது. இந்த வார்த்தை ரிக்வேதத்திலும் உண்டு. அங்கே 'மீடு'வில் வரும் 'டு' என்பது 'ள' காரமாக இல்லாமல், 'ழ' காரம் அந்தர்பாவமாகத் தொனிக்கிற சப்தமாகவே இருக்கிறது.

பொதுவாக, ரிக் வேதத்தில் 'ள'வாக இருப்பது, யஜுர் வேதத்தில் 'ட'வாகவும், தலவகார ஸாமவேதத்தில் 'ழ'வாகவும் இருப்பதாகச் சொல்லலாம். இப்போது இந்த ஒவ்வொரு வேதமும் நிறைய அனுஷ்டானத்திலுள்ள பிரதேசங்களை எடுத்துக் கொண்டு, அந்தப் பிரதேச பாஷைகளின் விசேஷத் தைப் பார்க்கலாம்.

'வேதம் ஆரியர்களைச் சேர்ந்தது; திராவிடம் அதற்கு வித்யாஸமானது' என்று இக்காலத்தில் கிளப்பி விட்டிருப்ப

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தால், திராவிடத்திலுள்ள மூன்று பிரதேசங்களையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதாவது, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மூன்று பாஷைகளை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

தமிழிலே 'ழ' காரம் விசேஷம். தெலுங்கிலே 'ட' (da) சப்தத்தின் பிரயோகம் விசேஷமாக வருகிறது. கன்னடத்தில் 'ள' என்ற சப்தம் அதிகமாக இருக்கிறது. தமிழிலே 'ழ' வரும் இடங்களில், தெலுங்கிலே 'ட'வும் கன்னடத்தில் 'ள'வும் வருகின்றன. உதாரணமாக, 'ப்ரவாளம்' என்று ஒரு ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தை இருக்கிறது. 'பவழம்' என்று தமிழில் சொல்வது அதுதான். இதையே தெலுங்கில் சொல்லும்போது 'பகடாலு' என்கிறார்கள். கன்னடத்தில் 'ஹவள' என்று சொல்கிறார்கள்.

'ப்ரவாளம்' என்பதுதான் 'பவழ'மாயிருக்கிறது; 'பகடாலு' ஆகியிருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தை தமிழில் மாறியதை விடத் தெலுங்கில் ஜாஸ்தி மாறி, 'ப்ரவாளத்'தில் வரும் 'வ'வும் 'க' என்று வித்யாஸப்பட்டிருக்கிறது. அது தெலுங்கு மொழிப் பண்பு (genius of the language). இதே போல, 'ப்ரவாள' என்பது கன்னட 'ஹவள' மாகிறபோது, முதல் எழுத்தே ரொம்பவும் மாறுகிறது. 'ப்ர' என்பது தமிழிலும், தெலுங்கிலும் 'ப' ஆனது சின்ன மாறுதல்தான். கன்னடத்திலோ 'ஹ' என்றே மாறிவிட்டது. ஆனால் இதுதான் கன்னடத்தின் பிரத்தியேக மொழிப் பண்பு. மற்ற பாஷைகளில் 'ப'வாக இருப்பது அதிலே 'ஹ'வாகி விடும். 'பம்பா' (ஸரஸ்) என்பது 'ஹம்பா' என்றாகி, 'ஹம்பி' (Humpi Ruins) என்றாகியிருக்கிறது. நாம் 'பால்' என்பதை கன்னடத்தில் 'ஹாலு' என்கிறார்கள். நாம் 'புகழ்' என்றால் கன்னடத்தில் 'ஹொகளு' என்பார்கள். இங்கெல்லாம் 'ப' என்பது 'ஹ'வாகிறது போலத்தான், 'ப்ரவாள'மும் 'ஹவள'மாகிறது.

நான் இந்த ப-ஹ வித்தியாஸத்தைச் சொல்ல வரவில்லை. 'ப்ரவாள'த்தின் 'ள', தமிழில் 'ழ' வாகவும், தெலுங்கில் 'ட'வாகவும், கன்னடத்தில் மூலமான 'ள' ரூபத்திலேயே இருப்பதையுந்தான் சுட்டிக்காட்ட வந்தேன்.

இந்த வார்த்தை மட்டும் இல்லாமல், அதாவது ஸம்ஸ்கிருத 'ரூட்'டிலிருந்து வந்த 'ப்ரவாளம்' போன்ற வார்த்தைகளில்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

மட்டும் இன்றி, திராவிட பாஷைகளில் மட்டுமே இருக்கிற வார்த்தைகளிலும்கூடத் தமிழில் 'ழ' வரும் இடத்தில் தெலுங்கில் 'ட'வும், கன்னடத்தில் 'ள'வும்தான் வருகிறது. மேலே சொன்ன 'புகழ்' என்பதே இதற்கு ஓர் உதாரணம். 'புகழ்' என்ற வார்த்தை ஸம்ஸ்கிருதத் தாதுவிலிருந்து வந்ததல்ல. அது ஒரு திராவிட பாஷைச் சொல்தான்!

ஆரியர், திராவிடர் என்று இரு இனமாகப் பிரிந்திருக்காவிட்டாலும், ஒரே இனத்துக்காரர்கள் ஸம்ஸ்கிருதத் தொடர்புடைய பாஷைகளாகவும், திராவிடப் பாஷைகளாகவும் பிரிந்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் இப்போது ஆராய்ச்சி உள்ள நிலையிலிருந்து தெரிகிறது. இன்னும் நன்றாக ஆராய்ச்சி பண்ணினால் இந்தப் பாஷா வித்யாஸமும்கூட இல்லாமல், எல்லாம் ஒரே மூலபாஷையிலிருந்து (Parent stock-லிருந்து) வந்ததுதான் என்றுகூட ஏற்பட்டு விடலாம். சில மொழி ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் (linguists) இப்படித் தமிழ்-ஸம்ஸ்கிருத பாஷைகளின் ஐக்கியத்தைக்கூட ஆராய்ச்சி செய்வதாகத் தெரிகிறது. மிக மிக ஆதிகாலத்துக்குப் போனால் அப்படியிருக்கலாம். ஆனால் அதற்குப் பின் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக, திராவிட பாஷைகள் வேறு ரூபமாக மாறிக் கொண்டுதான் வந்திருக்கின்றன. இந்த நிலையை ஏற்றுக் கொண்டு, இப்போதைக்கு திராவிட பாஷைகளைத் தனியாகப் பிரித்தேதான் இங்கே பேசுகிறேன்.

'புகழ்' என்ற தமிழ் வார்த்தை கன்னடத்தில் 'ஹொகளு' என்றும், தெலுங்கில் 'பொகடு' என்றும் இருக்கிறது. இதிலிருந்தும் தமிழ் 'ழ' காரம் தெலுங்கில் 'ட' காரமாகவும், கன்னடத்தில் 'ள' காரமாகவும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

இப்படித் தமிழுக்கு 'ழ'வும், தெலுங்குக்கு 'ட'வும் கன்னடத்துக்கு 'ள'வும் விசேஷமாக இருப்பதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்குமோ என்று ஆலோசித்துப் பார்த்தபோது, அந்தந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள வேத சாகையின் அத்யயனத்திலுள்ள அக்ஷர வித்யாஸம்தான் இதற்குக் காரணம் என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்.

மஹாராஷ்டிரம், கர்நாடகம் உள்பட மேற்குப் பிரதேசத்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தில் எந்த வேதம் நிறைய அனுஷ்டானத்தில் இருக்கிறது என்று பார்த்தால், ரிக் வேதமாகத்தான் இருக்கிறது. நாஸிக்கிலிருந்து கன்யாகுமரிவரை மேற்குக்கரைப் பிரதேசத்தில் பார்த்தால், ரிக்வேதம்தான் அதிகம். அதனால்தான், அந்தப் பிரதேசத்தில் வழங்குகிற கன்னட பாஷையில் 'ள' முக்கியமாக இருக்கிறது. வேத 'ள'வே திராவிட பாஷையாக நினைக்கப்படும் பிரதேச மொழியான கன்னடத்திலும் விசேஷ சப்தமாக வந்துவிட்டது!

விசாகபட்டினத்திலிருந்து மெட்ராஸுக்கு வடக்கு வரை கிழக்கு ஸமுத்திரக் கரையையும், அதை ஒட்டிய உள்நாட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு, அதாவது ஆந்திர தேசத்தைப் பார்த்தால், அங்கே நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றெட்டுப் பேர் யஜுர்வேதிகள்தான்; பாக்கி இரண்டு சதவிகிதம் ரிக்வேதிகள். தெலுங்கு தேசத்தில் ஸாமவேதிகள் இல்லை என்றே சொல்லி விடலாம். இந்தப் பிரதேசத்தில் யஜுர் வேதம் முக்கிய மாயிருப்பதால், அத்யயனத்திலே ரிக்வேதத்தில் வரும் 'ள' இங்கே 'ட'வாகத் தானே ஓதப்படும்? இதை வைத்தே, இங்கே regional language (பிரதேச பாஷை) ஆக உள்ள தெலுங்கிலும், மற்ற பாஷைகளின் 'ள' என்பது 'ட'வாகி விடுகிறது!

தமிழ் தேசத்தை எடுத்துக் கொண்டால், பிற்காலத்தில் இங்கேயும் யஜுர்வேதிகள்தான் அதிகமாகி விட்டார்கள். ஆனாலும், தெலுங்கு தேசத்தில் உள்ள அளவுக்கு இருக்க மாட்டார்கள். தமிழ் நாட்டில் நூற்றுக்கு எண்பது பேர் யஜுர்வேதிகள் என்று சொல்லலாம். பாக்கியில் 15% ஸாம வேதம் இருக்கும்; 5% ரிக்வேதம் இருக்கும்.

இப்போது இப்படி இருந்தாலும், முற்காலங்களில் தமிழ் தேசத்தில் ஸாமவேதம் இன்னும் நிறைய இருந்திருக்கிறது என்பதற்கான சான்றுகள் இருக்கின்றன. ஸாம வேதத்திலிருந்த ஆயிரம் சாகையைச் சேர்ந்தவர்களும் தமிழ் நாட்டில் இருந்திருக்கிறார்கள் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. 'ஆயிரம் சாகை உடையான்' என்பதாகத் தேவாரத்திலேயே சில இடங்களில் ஈச்வரனை ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறது.

இந்த ஆயிரம் சாகைகளில், தற்போதுள்ள ஸாம வேதி

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

களில் 'கௌதுமம்' என்ற சாகையைச் சேர்ந்தவர்களே அதிக மாயிருந்தாலும், பூர்வத்தில் 'ஜைமினி சாகை' அல்லது 'தலவகாரம்' எனப்படுவதைச் சேர்ந்த ஸாம வேதிகள் நிறைய இருந்திருக்கிறார்கள். 'சோழியர்'கள் என்பதாகச் சோழ தேசத்துக்கே சிறப்பித்துப் பேசப்படுபவர்களில் இன்றைக்கும் ஸாமவேதிகளாக இருப்பவர்கள் தலவகார சாகையினராகத் தான் இருக்கிறார்கள். பாண்டிய நாட்டின் கோடியில், திருநெல் வேலியில் உள்ள சோழியர்களைப் பார்த்தால்கூட தலவகார சாகைக்காரர்களான ஸாமவேதிகளாக இருக்கிறார்கள். ஆதியில் சோழ தேசத்தில் மட்டுமின்றி பாண்டிய தேசத்திலும் ஸாம வேதம் நிறைய இருந்திருக்க வேண்டும் என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது.

'சோழியர்' என்றால், ரொம்பவும் பூர்வத்திலிருந்தே தமிழ் நாட்டுக்காரர்களாக இருந்த பிராமணர்கள் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம். அவர்கள் தமிழ் நாட்டின் ஆதிவாசி களான பிராமணர்கள். ஏன் இப்படிச் சொல்கிறேன் என்றால், தமிழ் நாட்டுப் பிராமணர்களில் 'வடமர்' என்றும் ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. 'வடமாள்', 'வடமா' என்கிறோம். 'என்ன வடை மாவா, தோசை மாவா?' என்று கேலிகூடப் பண்ணுகிறோம். இது 'வடமர்' என்பதே. தமிழ் நாட்டில் ஆதியிலிருந்து வஸித்துவந்த சோழியர்களைத் தவிரப் பிற்பாடு வடக் கேயிருந்து, குறிப்பாக நர்மதா நதிப் பிரதேசத்திலிருந்து, தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து குடியேறிய பிராமணர்கள்தான் இந்த வடமர்கள். பெயரே அவர்கள் வடக்கிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று காட்டுகிறது.

ஆனால், இப்போது சிலர் நினைக்கிற மாதிரி, 'அத்தனை பிராமணர்களுமே வடக்கேயிருந்து இங்கே வந்தவர்கள்தான்; தமிழ் தேசத்தில் ஆதியில் பிராமணர்களே இல்லை' என்பது தப்பான அபிப்பிராயம் என்பதற்கும், 'வடமர்' என்ற வார்த் தையே proof-ஆக இருக்கிறது. எல்லாப் பிராமணர்களுமே வடதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் என்றால், தமிழ் நாட்டில் உள்ள அத்தனை பிராமணர்களுக்குமே 'வடமர்' என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கும். அப்படியில்லாமல், தமிழ் நாட்டு பிராமணர் களில் ஒரு பிரிவுக்கு மட்டுமே 'வடமர்' என்று பெயர் இருப்ப

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தாலேயே, பாக்கியுள்ள பிராமணர்கள் ஆதியிலிருந்து தமிழ் நாட்டையே சேர்ந்தவர் என்றுதானே அர்த்தமாகும்? அந்த ஆதித் தமிழ் பிராமணர்கள்தான் 'சோழியர்கள்' எனப்பட்டவர்கள்.

'வடமர்'கள் நர்மதா தீரத்திலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதற்கு ஓர் ஆதாரம் இருக்கிறது. வடமர்கள் மட்டும் இன்றைக்கும் ஸந்தியாவந்தனத்தில்,

நர்மதாயை நம: ப்ராத: நர்மதாயை நமோ நிசி।
நமோஸ்து நர்மதே துப்யம் பாஹி மாம் விஷ ஸர்ப்பத:॥

என்பதாக, நர்மதைக்குக் காலையிலும் நிசியிலும் வந்தனம் சொல்லி, தங்களை ஸர்ப்ப பயத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கும்படி வேண்டிக் கொள்கிறார்கள்.

தெற்கேயே இருந்த சோழியர்களில், சோமாசி மாற நாயனார் என்று அறுபத்து மூவரில் ஒருவராக்கூட ஒரு பெரியவர் இருந்திருக்கிறார். 'சோமாசி' என்றால் பக்ஷணம் இல்லை. 'சோம யாஜி'–ஸோம யாகம் பண்ணுகிறவர்– என்பதே 'சோமாசி' என்றாயிற்று. ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியாரின் தகப்பனாரும் ஸோம யாகம் பண்ணினவர். கேசவ ஸோம யாஜி என்று அவருக்குப் பெயர். ஸாம வேதந்தான் ஸோம யாகங்களுக்கு விசேஷமானது.

தமிழ்நாட்டில் முக்யமாகச் சோழியர்கள் ஆதியில் இருந்தார்கள் என்றால், இங்கே தலவகார ஸாமமும் வெகுவாக அனுஷ்டானத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றே அர்த்தம். இங்கே சோழ, பாண்டிய தேசங்களைப் பற்றிச் சொன்னேன். பல்லவ தேசம், சேரநாடு இவற்றின் பிராமணர்களைப் பற்றிச் சொல்லவில்லையே என்று தோன்றலாம். ரொம்பவும் பூர்வத்தில் பல்லவ ராஜ்யமே இல்லை. சேர-சோழ-பாண்டியர் என்பவர்கள்தான் மூவேந்தர்கள். பிற்காலப் பல்லவ ராஜ்யமும், ஆதியில் சோழ ராஜ்யத்தில் அடங்கியிருந்ததுதான். அதனால் அங்கிருந்த பூர்விகப் பிராமணர்களும் சோழியர்கள்தான். 'வடமர்கள்' என்று வடக்கேயிருந்து வந்தவர்களில் பலர், தமிழ் நாட்டின் வடபகுதியான பல்லவ ராஜ்யத்திலேயே தங்கி

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

விட்டார்கள். இவர்களுக்கு 'ஔத்தர வடமர்' என்று பிற்பாடு பெயர் உண்டாயிற்று. தமிழ் நாட்டுக்கு வடக்கேயிருந்து வந்த பின், தமிழ் நாட்டுக்குள் அதன் 'உத்தர' பாகத்தில் (வடக்குப் பகுதியில்) தங்கிவிட்டதால் 'ஔத்தர' என்ற அடைமொழி ஏற்பட்டது. வடமர்களிலும் ஸாமவேதிகள் சிலர் உண்டு. ஆனால் இவர்கள் ஜைமினீயம் எனப்படும் தலவ்கார சாகையைச் சேர்ந்தவர்களல்லர். அதிக அனுஷ்டானத்திலுள்ள கௌதும சாகையைச் சேர்ந்தவர்களே. தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் முறையாக ரூபம் பெற்று வந்த பழைய காலத்துக்கு வடமர்களின் வருகை ரொம்பவும் பிற்பட்டது. ஆதலால் அவர்களுடைய அத்யயன முறை நாம் எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்துக்குச் சம்பந்தமில்லாதது. தமிழ் பாஷை நன்றாக ரூபம் பெற்று, சங்க இலக்கியங்கள் தோன்றிய பின்பே வந்த பல்லவர் ஸமாசாரமும் நம் 'ஸப்ஜெட்டு'க்கு அவசியமில்லாத விஷயந்தான்!

சேர நாட்டு ஸமாசாரத்தைப் பார்க்கலாம். தற்போது கேரளமாகிவிட்ட சேர நாட்டிலே மலையாள பாஷை வழங்குகிறது. தமிழ்-தெலுங்கு-கன்னடத்தைச் சொன்னபோது மலையாளத்தைச் சேர்க்காமல் விட்டதற்குக் காரணம், இந்தப் பாஷையும் பல்லவர்களைப்போல, வடமர்களைப் போல, பிற்காலத்து ஸமாசாரம் என்பதேயாகும். சுமார் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தி வரையில், கேரளநாடு தமிழ்நாட்டின் ஒரு பாகமான சேர நாடாகவும், அங்கிருந்த பாஷை தமிழாகவும் தான் இருந்தது. பிறகுதான் தமிழிலிருந்து மலையாளம் தோன்றிற்று. தமிழ் 'ழ' தெலுங்கில் 'ட' வாகவும், கன்னடத்தில் 'ள' வாகவும் வித்தியாசப்பட்டு இருந்தாலும், மலையாளத்தில் 'புழா' என்றே சொல்கிறார்கள். நாம் 'ஆலப்புழை', 'அம்பலப்புழை' என்றால் அவர்கள் 'ஆலப்புழா', 'அம்பலப்புழா' என்பார்கள். இத்தனை கொஞ்சம்தான் வித்யாசம்.

அதனால் மலையாள பாஷையை விட்டுவிட்டு, அந்தச் சீமையில் ஆதியிலிருந்தே இருந்து வந்திருக்கிற வேதத்தைப் பார்ப்போம். நம்பூதிரிகள் எனப்படும் மலையாளப் பிராமணர்கள்தான் நீண்ட நெடுங்காலமாக ரொம்பவும் சாஸ்திரோக்தப்படி வேத அத்யயனம் செய்து வருகிறவர்கள். இவர்களில் (ரிக்,

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

யஜுஸ், ஸாமம் என்கிற) த்ரிவேதிகளும் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, ஸாமவேதிகளில் தலவகார சாகையைப் பின்பற்றும் நம்பூதிரிகள் இருக்கிறார்கள். 'பாஞ்சான் மனை' என்று நல்ல வைதிகமான ஒரு நம்பூதிரிப் பரம்பரை இருக்கிறது. அவர்கள் எல்லோரும் தலவகார சாகையினரே. தமிழ்நாட்டு ஸாமவேதிகளில் தற்போது கௌதும சாகையினர் அதிகமாகி விட்ட போதிலும், மலையாளத்தில் ஸாமவேதிகள் தலவகார சாகையினராகவே இப்போதும் இருக்கிறார்கள்.

பரம்பரையாகத் தலவகாரம் ஓதிவருகிற நம்பூதிரிகள் மற்ற சாகைகளில் 'ட' அல்லது 'ள'வாக வருவதை 'ழ' காரமாகவே உச்சரிக்கிறார்கள். அதாவது தமிழ் நாட்டில் அத்யயனம் செய்வது போலவேதான் அங்கேயும் இருக்கிறது. ஆதியில் அதுவும் தமிழ் நாடாகத்தானே இருந்திருக்கிறது!

மலையாளத்திலும், தமிழ் நாட்டிலும் உள்ள தலவகார ஸாமச் சுவடிகளில் எல்லாம் 'ழ' என்றே இந்த இடங்களில் எழுதியும் இருக்கிறது. சுவடியில் மட்டுமின்றி, அச்சுப் போட்ட பிரதிகளிலும் இப்படியே இருக்கிறது.

இப்படியாக, வேறெந்தப் பகுதியிலும் இல்லாத அளவுக்குத் தமிழ் தேசத்திலேயே தொன்று தொட்டுத் தலவகார ஸாமசாகை இருந்து வந்திருக்கிறது; வேறெந்தப் பகுதியிலும் இல்லாத 'ழ' உச்சரிப்பும் அதோடு வேத அத்யயனத்திலே வந்திருக்கிறது!

சங்க நூல்களின் உரையாசிரியர்களுள் முக்யமானவரான நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியத்துக்கு எழுதிய உரையில் 'தைத்திரீயம், பௌடிகம், தலவகாரம், ஸாமம்' என்று நாலு வேதங்கள் இருந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறார்★. இவர் சாகைகளையே வேதம் என்று தவறுதலாகச் சொன்னாலும்கூட, இதிலிருந்தே ஆதியில் தமிழ் நாட்டில் தலவகாரம் என்பதே ஒரு முழு வேதம் மாதிரியான ஸ்தானத்தைப் பெற்றிருந்தது என்றும் தெரிய வருகிறது அல்லவா? தைத்திரீயம் என்பது

★ அருள் உரை, 25-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'வேதம்' என்ற பேருரையில் 'வேதமும் தமிழ்நாடும்' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

கிருஷ்ணயஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த தைத்திரீய சாகை. பௌடியம் என்பது 'பௌஷ்யம்' எனப்படும். ரிக் வேதத்தில் ஸாங்காயன சாகையைச் சேர்ந்த கௌஷீதகீ ப்ராம்மணத்துக்குத்தான் பௌஷ்யம் என்றும் பெயர். இங்கே 'பௌடியம்' என்று இவர் சொல்வது ஆழ்வார் வாக்கிலே 'பௌழியா' என்று வருவதிலிருந்தும் 'ட'வுக்கும் 'ழ'வுக்கும் உள்ள தொடர்பு தெரிகிறது.

ஆக இப்படி வேத சாகைகளில் உள்ள உச்சாரண பேதத்தை வைத்தே, அந்தந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள பாஷைகளில் தனித் தன்மையுள்ள எழுத்து உண்டாகியிருக்கிறது.

திராவிட தேசத்தை மட்டும் வைத்து நான் இப்படிச் சொன்னதை, இப்போது ஆல் இண்டியா லெவலிலும் (அகில இந்திய ரீதியிலும்) இன்டர்-நேஷனல் லெவலிலும் (சர்வதேச ரீதியிலும்) சொல்லப் போகிறேன்.

இப்போது வட இந்தியாவை எடுத்துக் கொண்டால், அங்கே 'ய' வர வேண்டிய இடங்களில் 'ஜ'வையும், 'வ' வர வேண்டிய இடங்களில் 'ப' (ba)வையும் உபயோகப்படுத்துவது அவர்களுடைய வழக்கமாயிருக்கிறது. பேச்சு மொழியில் (colloquialஆக) மட்டுமின்றி அவர்களுடைய பாஷைகளில் இலக்கிய மொழியிலும்கூட (literary)யாகவே இப்படி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் 'வ'வை 'ப'வாக்குவது வங்காளத்திலும், 'ய'வை 'ஜ' வாக்குவது உத்தரப்பிரதேசம், பஞ்சாப், இன்னும் வடக்கான இடங்களிலும் மிகவும் அதிகமாகக் காண்கிறது.

வங்காளத்தில் 'வ-பயோரபேதம்', அதாவது 'வ'வுக்கும் 'ப' (ba) வுக்கும் பேதமில்லை என்பதை ஒரேயடியாகப் பின்பற்றுகிறார்கள். தமிழிலும், 'பீஷ்மர்' என்பதை 'வீட்டுமர்' என்றும், 'பீமன்' என்பதை 'வீமன்' என்றும் 'ப'வை 'வ'ஆக்குகிறோம். ஆனால் ஒரேயடியாக மாற்றுவதில்லை. வங்காளிகளோ 'வ'வை எல்லா இடங்களிலுமே 'ப' வாக்குகிறார்கள். வங்காளமே பெங்கால் ஆகிறது.

வங்கவாஸி என்பதை 'பங்கபாஸி' என்று சொல்லு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வார்கள். இப்படிச் சொல்வது பிழை என்பதை அவர்களே அறிந்து கொண்டார்கள். வங்காள தேசத்தில் இந்தத் தப்பைத் திருத்த ஒரு பரிஷத் ஏற்படுத்தினார்கள். 'வங்க பரிஷத்' என்பது அதன் பெயர். இனிமேல் பதிப்பிக்கும் புஸ்தகங்களிலெல்லாம், பகாரம் உள்ள இடங்களில் வகாரமாகத் திருத்த வேண்டு மென்று நினைத்து, அப்படியே செய்து வந்தார்கள். அப்படிச் செய்ததில் ஸ்வபாவமாக பகாரம் இருக்க வேண்டிய இடத்தி லும் வகாரமாக மாற்றி விட்டார்கள். 'பந்து' வென்பதைக்கூட 'வந்து' வென்று மாற்றி விட்டார்கள்! 'வங்க பந்து' என்ற சரி யான ரூபத்தை இதற்கு முன் அவர்கள் 'பங்க பந்து' என்று தப்பாகச் சொன்னார்கள் என்றால், இப்போதும் 'வங்க வந்து' என்று வேறு விதத்தில் தப்பாகச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்களாம்!

வடக்கே மற்ற மாகாணங்களிலும் ஓரளவுக்கு இப்படி 'வ'வுக்குப் பதில் 'ப' சொல்கிறார்கள். 'பிஹார்' என்பதே 'விஹார்'தான். புத்த விஹாரங்கள் நிறைய இருந்த பிரதேசம் அதுவே. ராஷ்பிஹாரி என்கிறார்களே அது ராஸவிஹாரி என்பதுதான். அவர்கள் வகாரத்தைப் பகாரமாக மாற்றி உச்சரிப்பதற்குக் காரணம் என்ன? பிராதிசாக்கியத்தில் அந்தச் சீமையில் உள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட சாகையில் இப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அந்த விதியை வேதத்துக்கு மட்டுமின்றி, பேசுவது எழுதுவது எல்லாவற்றிற்கும் உப யோகப் படுத்திக் கொண்டார்கள். இதனால் வேதத்தில் சொன்ன சிக்ஷா விதிகள் இந்தத் தேசம் முழுவதும் ஒரு காலத் தில் சிரத்தையாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததென்று தெரிகிறது.

தேசம் பூராவிலும் யஜுர் வேதம்தான் மெஜாரிட்டியாகப் பரவியிருக்கிறது என்று முன்பே சொன்னேன். இந்த யஜுஸில் கிருஷ்ண யஜுஸ், சுக்ல யஜுஸ் என்று இரண்டு இருப்பதாக வும் சொல்லியிருக்கிறேன் அல்லவா? இவற்றில் தக்ஷிணத்தில் அதிகம் பிரசாரத்திலிருப்பது கிருஷ்ண யஜுஸ்; உத்தர தேசத் தில் விசேஷமாக அனுஷ்டானத்திலிருப்பது சுக்ல யஜுஸ்.

சுக்ல யஜுஸின் பல சாகைகளில் ஒன்று மாத்யந்தின சாகை என்பது. அதுதான் வடக்கே சிறப்பாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. இதன் பிராதிசாக்யத்தில் 'ய' வுக்குப் பதில் 'ஜ' வரலாம் என்று

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இருக்கிறது; 'ஷ' வுக்குப் பதில் 'க' வரலாம் என்றும் இருக்கிறது. இதனால்தான் நாம் 'புருஷ' ஸூக்தத்தில் 'யத்புருஷேண ஹவிஷா' என்று சொல்வதை ஒரு ஹிந்துஸ்தானிக்காரன் 'ஜத் புருஷேண ஹவிகா' என்கிறான். அவன் அப்படிச் சொல்வதைக் கேட்டால் நமக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. வேதத்தைத் தப்பாகச் சொல்கிறான் என்று கோபங்கூட வருகிறது. நாம்தான் வேத சப்தங்களின் purity-ஐ காப்பாற்றி வருகிறோம் என்று நினைக்கிறோம். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் அவன் சொல்வதற்கு சிக்ஷா சாஸ்திரத்தின் அங்கீகாரமே இருக்கிறது.

ஏற்கெனவே நான் சொன்னபடி, மிக நெருங்கிய தொடர்புள்ள சப்தங்கள்தான் இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மாற்ற அனுமதிக்கப்படுகின்றன. 'ஜ'வும் 'ய'வும் கிட்டிய பந்துக்கள் என்பது தமிழைப் பார்த்தாலும் தெரிகிறது. ஜாவா என்று சொல்கிற ஜாவகத் தீவை தமிழ் நூல்களில் யாவகம் என்றே சொல்லியிருக்கும். ஸாதாரணமாக, ஒரு வார்த்தையின் முதல் எழுத்தாக வருகிற 'ஜ'வை 'ச' என்பதே தமிழ் வழக்கமாயிருந்தாலும், வார்த்தைக்கு நடுவே 'ஜ' வந்தால் அதை 'ய' என்றே ஆக்கி வருகிறோம். 'அஜன்', 'பங்கஜம்' என்பனவற்றை 'அயன்', 'பங்கயம்' என்கிறோம். 'ஷ' என்பது 'ச'வில் ஒரு வகைதான். 'ஷ'வும் 'க'வும் பரஸ்பரம் மாறும் என்பதால், 'ச'வும் 'க'வும் அப்படி மாறலாம் என்றே தெரிகிறது. இதற்கேற்றாற்போல் நாம் 'கை' என்பதைத் தெலுங்கில் 'செய்' என்கிறார்கள். ('சை' என்கிற ஒலிதான் இது.) செய்வது (காரியம் பண்ணுவது) முக்கியமாகக் கையின் தொழில்தான். அதனால் 'கை' என்பதைவிடத் தெலுங்கிலே உள்ள 'செய்' (பண்ணு) என்ற 'ரூட்டு'க்குப் பொருத்தமாயிருக்கிறது. ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் இப்படித்தானே 'கர' என்றால் 'செய்வது' என்கிற அர்த்தமும், 'கை' என்ற அர்த்தமும் இருக்கிறது! சங்கரர்—நல்லதைச் செய்கிறவர். 'கரோமி' என்றால் 'செய்கிறேன்'. கைக்கும் 'கர' என்றே வார்த்தையிருக்கிறது. ஆதலால் தமிழிலும் முதலில் 'செய்'யாக இருந்ததுதான். அப்புறம் 'கை' ஆயிற்றோ என்னவோ? இப்போது தமிழில் 'செய்' என்பது verb-ஆக மட்டுமே இருக்கிறது. அந்த 'ச' என்பது 'க'வாக மாறி 'கை' உண்டாகியிருக்கிறது. இன்னொரு விஷயம்: ஷ-வும் க்ஷ-வும் ரொம்பவும் கிட்டின ஒலிகள். க்ஷ என்பது க-வாக மாறுவது

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ரொம்ப ஸஹஜம். அக்ஷம்-அக்கம், தக்ஷிணம்-தக்காணம், க்ஷணம்-கணம் என்று பல திருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லலாம். ஆதலால் ஷ-வும் க-வாக மாற நியாயமுண்டு!

தமிழிலே ப (ba) என்பது வ ஆகிறதென்றால், வடதேசத்து பாஷைகளில் வ என்பது ப ஆகிறது என்றேனல்லவா? அவ்விதமே, தமிழில் ஜ என்பது ய ஆகிறது, ஷ என்பது க ஆகிறது என்றால், எதிர்வெட்டாக வடக்கிலே ய என்பது ஜ-வாகவும், ஷ என்பது க-வாகவும் ஆகிறது. அது அவர் களுடைய அனுஷ்டானத்திலுள்ள வேத சாகையின் சிக்ஷா விதிப்படி ஏற்பட்டதாகும். இதனால்தான் யத் புருஷேண ஹவிஷா-வை ஜத் புருஷேண ஹவிகா என்கிறான்.

இதே மாற்றத்தை வடக்கிலே உள்ள எல்லா வார்த்தை களுக்கும் ஏற்படுத்தி விடுகிறார்கள். 'யமுனா'வை 'ஜமுனா' வாக்கிவிடுகிறார்கள். 'யோகி'யை 'ஜோகி'யாக்குகிறார்கள். 'யுகயுக' என்பதற்கு 'ஜுகஜுக' என்பார்கள். 'யாத்ரா' என்பது 'ஜாத்ரா' ஆகிறது. ஷ என்பது 'க' வாக மாறுவதில், 'ரிஷி' என்பதை 'ரிகி' என்கிறார்கள். 'க்ஷ'வும் 'ஷ'வும் ரொம்பப் 'பந்து'க்கள் அல்லவா? நம்மிலேயே எத்தனை பேர் 'லக்ஷ்மி' என்பதற்கு 'லஷ்மி' என்று சொல்கிறோம், எழுதுகிறோம்? இதனால் வடக்கே 'க்ஷ'வையும் 'க' ஆக்கி விடுகிறார்கள். 'க்ஷீரம்' என்பதைக் 'கீர்' என்கிறார்கள். தமிழிலும் இந்த வழக்கம் இருக்கிறது என்று காட்டினேன். 'லக்ஷ்மி' என்பதை 'இலக்குமி' என்கிறோம். இப்படி அனேகம் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

இப்போது இன்டர்-நேஷனல் லெவலுக்குப் போகலாம். கிறிஸ்துவ வேதமான பைபிள் பிறந்த பாலஸ்தீனம்-இஸ்ரேல் முதலான ஸெமிட்டிக் நாடுகளுக்குப் போகலாம். பைபிளின் 'ஓல்ட் டெஸ்டமென்ட்' முகமதியர்களின் குரானுக்கும் ஆதார மாக இருக்கிறது. ஓல்ட் டெஸ்டமென்டில் வந்தவர்கள் குரானி லும் வருவார்கள். ஆனாலும் அரேபியாவில் உச்சாரணம் மாறுகிறது. 'ஜோஸஃப்' என்பது 'யூஸஃப்' ஆகிறது; 'ஜெஹோவோ' என்பது 'யெஹோவோ' என்று வருகிறது. கிறிஸ்துவத்துக்கும் இஸ்லாத்துக்கும் இப்படி வித்தியாசம் என்பது மட்டுமில்லை. கிறிஸ்துவ தேசங்களுக்குள்ளேயே சில

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பாஷைகளில் ய-கரம் ஒலிக்கிறது: சிலவற்றில் ஜ-கரம் ஒலிக்கிறது. ஜேஸு-யேஸு (இயேசு) என்பதாக அந்த மதஸ்தாபகர் பேரே இரண்டு விதமாகவும் வருகிறது. கிரீஸ் பக்கம் போய் விட்டால் 'ஜ'காரம் வந்துவிடுகிறது.

இதற்கெல்லாம் மூலம் வேதத்தில் இருக்கிறது என்றும் ஆராய்ச்சி பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. 'யஹ்வன்' என்று வேதத்தில் சொல்லப்படும் தேவதைதான் ஜெஹோவோ-(யெஹோவோ) என்கிறார்கள். 'த்யௌ-பிதார்' (த்யாவா-ப்ருத்வி) என்பதே 'ஜூபிடர்' ஆயிற்று என்கிறார்கள். ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தை ஒன்றின் ஆரம்பத்தில் ஒற்றெழுத்து வந்தால், அது மற்ற பாஷைகளில் உதிர்ந்துவிடும். இம்மாதிரி 'த்யௌபிதார்' என்றால் 'யௌபிதார்'தான். அது 'ஜூபிடர்' ஆயிற்று.

இப்படி மூல ரூபத்தில் யஹ்வன், (த்)யௌபிதார் என்று இருந்ததே அப்புறம் 'ஜ'கார பேதம் அடைந்து ஜெஹோவா, ஜூபிடர் என்று ஆயிற்று என்றால் என்ன தோன்றுகிறது? ஆதியில் எங்கேயும், லோகம் பூராவும் வேதானுஷ்டானம் இருந்தபோது, கிரீஸைச் சுற்றியிருந்த தேசங்களில் யஜுர் வேதத்தின் மாத்யந்தின சாகை அதிகம் பிரசாரத்திலிருந்தது என்றுதானே ஊகிக்க முடிகிறது?★

★ அருள் உரை 3-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள உலகம் பரவிய மதம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

வேத உச்சரிப்பால் பிரதேச மொழி விசேஷமா? பிரதேச மொழியை வைத்து வேத உச்சரிப்பா?

வேதத்தில் எந்த எழுத்து எந்தப் பிரதேசத்தில் சிறப்பாக இருந்திருக்கிறதோ, அதே எழுத்துதான் அந்தந்தப் பிரதேசத்துப் பாஷையிலும், அவர்களுடைய பேச்சிலும் சிறப்பாக இருந்திருக்கிறது என்று தெரிவிப்பதற்காக இவ்வளவும் சொன்னேன். இதிலிருந்தே எல்லாத் தேசங்களிலும் வேதம் இருந்ததும் தெரிகிறது. நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிற தமிழ் தேசத்தில் வேதம் இல்லாமல் இருந்த காலமே இல்லை என்றும் தெரிகிறது.

'தமிழ்' என்பதிலேயே 'ழ்' என்று உட்கார்ந்து கொண்டு நம் பாஷைக்குப் பெருமையைத் தருகிற 'ழ' காரம், வேதத்தின் தலவகார சப்தப் பிரகாரம் உண்டானதுதான்.

இப்படிச் சொல்வது சரியா? அல்லது தமிழிலே 'ழ' இருக்கிறதாலும், வடக்கே பாஷைகளில் 'ஜ' இருக்கிறதாலுந்தான், அந்தந்தப் பிரதேசத்திலுள்ளவர்கள் வேதத்திலும் இப்படிப்பட்ட சப்தங்களாக மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்று பண்ணிக் கொண்டார்கள் என்றால் சரியாயிருக்குமா? ஏற்கெனவே பிரதேச மொழிகளில் இருந்ததைத்தான் பிற்பாடு வேதத்திலும் எடுத்துக் கொள்ள இடம் தந்திருப்பார்களோ? அதையே நான் தலைகீழாக மாற்றி, வேதத்திலிருந்த 'ழ' சப்தம்தான் தமிழுக்கு முக்யமாக ஆயிற்று, அதன் 'ஜ' வடக்கத்திக்காரர்களுக்கு முக்யமாக ஆயிற்று, 'ப' வங்காளிக்கு விசேஷமாக ஆயிற்று என்று சொல்கிறேனா? இதிலே எது சரி?

வேத சிக்ஷா விதிதான் பிரதேச பாஷைகளிலும் முக்கியமான ஒலியாக வந்தது என்பதுதான் சரி. ஏனென்றால் பிராதி

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சாக்ய விதி ஒரு பிரதேசத்துக்கு மட்டும் ஏற்பட்டதல்ல; அந்த சாகை அனுஷ்டானத்திலுள்ள ஸகலப் பிரதேசத்துக்கும் ஏற்பட்டது. தமிழ் நாட்டில் மட்டுமில்லாமல், எங்கேயாவது காஷ்மீரிலோ, காமரூபத்திலோ (அஸ்ஸாம்) ஒரு தலவகார சாகா அத்யாயி (அத்யயனம் செய்பவன்) இருந்தாலும், அவன், மற்றவர்கள் 'ட'வும் 'ள'வும் சொல்கிற மந்திரங்களில் 'ழ'வைத்தான் சொல்லுவான். ஒரு பிரதேசத்துக்கு என்றில்லாமல், அதாவது தெலுங்கன் மட்டுமில்லாமல் கிருஷ்ண யஜுஸில் அத்யயனம் பண்ணுகிறவன் எந்த பாஷைக்காரனாக இருந்தாலும், அவன் குஜராத்தில் இருந்தாலும், மஹாராஷ்டிரத்தில் இருந்தாலும், வேறே எங்கே இருந்தாலும் 'ட' தான் சொல்ல வேண்டும். இப்படியே கன்னடஸ்தன் மட்டுமின்றி ரிக்வேதியாக இருக்கப்பட்ட எவனுமே 'ள' காரம் தான் சொல்ல வேண்டும். குறிப்பிட்ட பிரதேசத்துக்கு என்றில்லாமல் பொதுவாக எழுதி வைக்கப்பட்ட பிராதிசாக்யத்தில் இப்படித் தான் சப்த ரூபத்தை நிர்ணயம் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிறது. ஆகவே, ஒரு சாகை எங்கே அதிகமாக அனுஷ்டிக்கப் படுகிறதோ அங்குள்ள பிரதேச பாஷையிலும் இந்த அக்ஷர விசேஷம் நாளடைவில் உண்டாகி விடுகிறதென்றே ஆகிறது.

பெரும்பாலும், ம்ருக சீர்ஷ நக்ஷத்திரம் பௌர்ணமி யன்று வருகிற ஒரு மாஸத்துக்கு 'மார்கசீர்ஷீ' என்று பேர் வைக்கப் பட்டது. அதைத்தான் நாம் 'மார்கழி' என்கிறோம். 'ஷி' என்பது 'டி' யாகி, 'டி' என்பது 'ழி' ஆகிவிட்டது. முதலில் ஷ என்பது ட ஆனது, தமிழ் மொழிப் பண்பின்படியாகும். 'புருஷன்' என்பதைத் தமிழில் 'புருடன்' என்போம். 'நஹுஷன்' என்பதை 'நகுடன்' என்றே கவிதையில் எழுதியிருக்கும். கம்பர் விபீஷணனை 'வீடணன்' என்றுதான் சொல்கிறார். சரி, அதனால் 'மார்கசீர்ஷி' என்பது 'மார்கசீர்டி'யாகி, நடுவிலே உள்ள 'சீர்' உதிர்ந்து போனாலும், 'மார்கடி' என்று தானே நிற்க வேண்டும்? ஏன் 'ழ'காரம் வந்து, 'மார்கழி' ஆயிற்று என்றால், இதுதான் தமிழ்நாட்டில் பிராசீனமாயிருந்த தலவகார சாகையின் சிறப்பினால் ஏற்பட்ட விளைவு.

இந்த சாகைக்காரன் 'ழ' சொல்கிற இடத்திலே, க்ருஷ்ண யஜுர்வேதிகள் 'ட' சொல்வார்கள் அல்லவா? இந்தப் பழக்கம்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அவர்களை அறியாமலே அவர்களுக்கு இன்னுமும் விட்டுப் போகவில்லை! எப்படிச் சொல்கிறேன் என்றால், தெலுங்கு தேச வைஷ்ணவர்கள் நம்முடைய தமிழ் திவ்வியப் பிரபந்தங் களைச் சொல்லிக் கோயிலில் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்கள். திருப்பதியில் வேங்கடரமண ஸ்வாமிக்கு இப்படித் 'திருப்பாவை' அர்ப்பணம் பண்ணப்படுகிறது. அதன் எடுத்த எடுப்பில் 'மார்கழித் திங்கள்' என்று வருகிறதல்லவா? 'ழி' என்பது தெலுங்கர்களின் வாயில் வராது. அதனால் 'மார்களி' என்றோ 'மார்கலி' என்றோ சொல்வதில்லை. 'மார்கடித் திங்கள்' என்று 'ட' காரம் போட்டே சொல்கிறார் கள். தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஸாமத்தைத் தாங்கள் யஜுஸில் சொல்லும்போது 'ழ' என்பது 'ட' ஆவது அவர்களுக்கே தெரி யாமல் ரத்தத்தில் ஊறி வந்திருக்கிறது. அதனால்தான் 'மார்கழி'யை 'மார்கடி' என்கிறார்கள்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

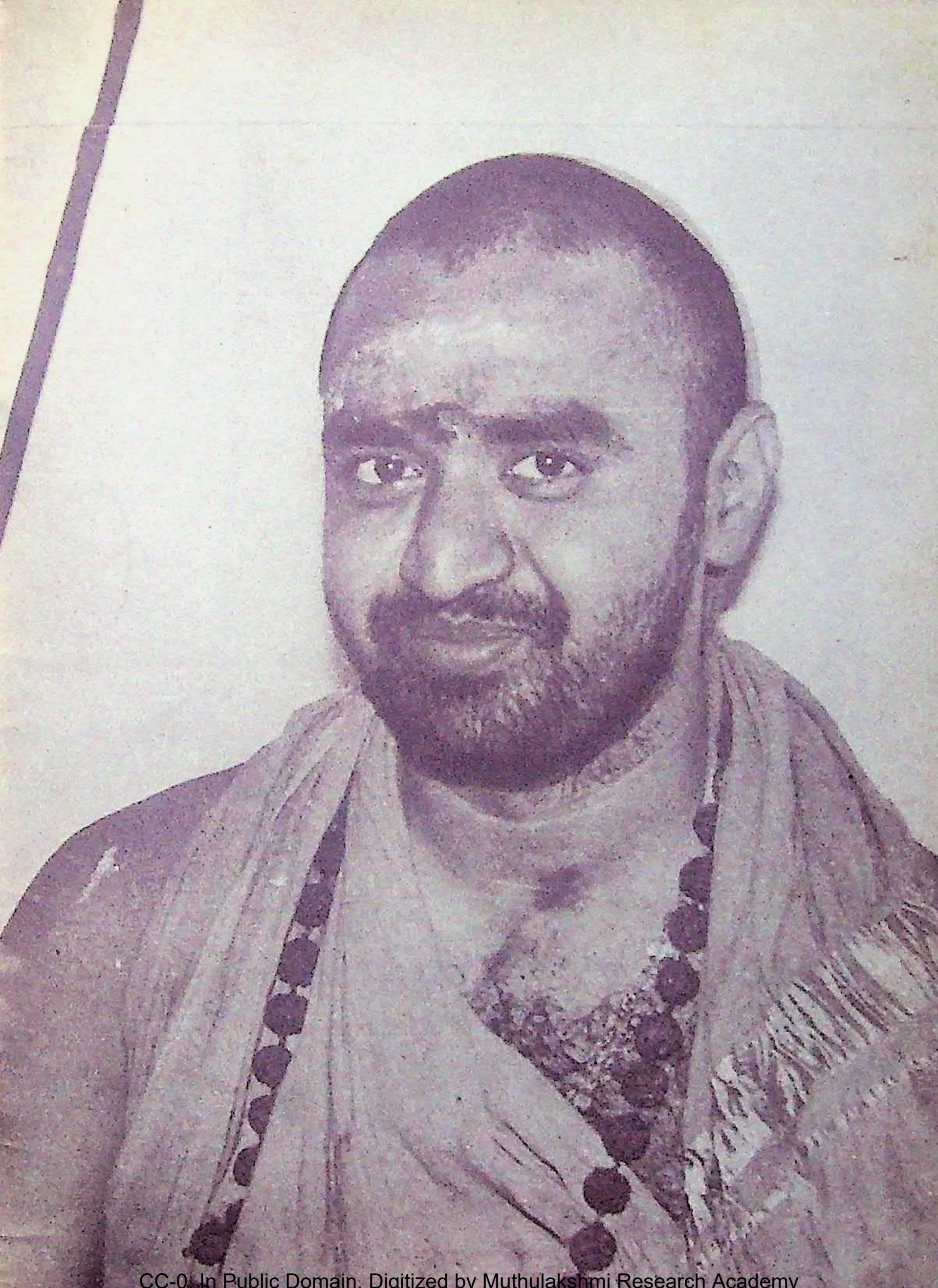

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

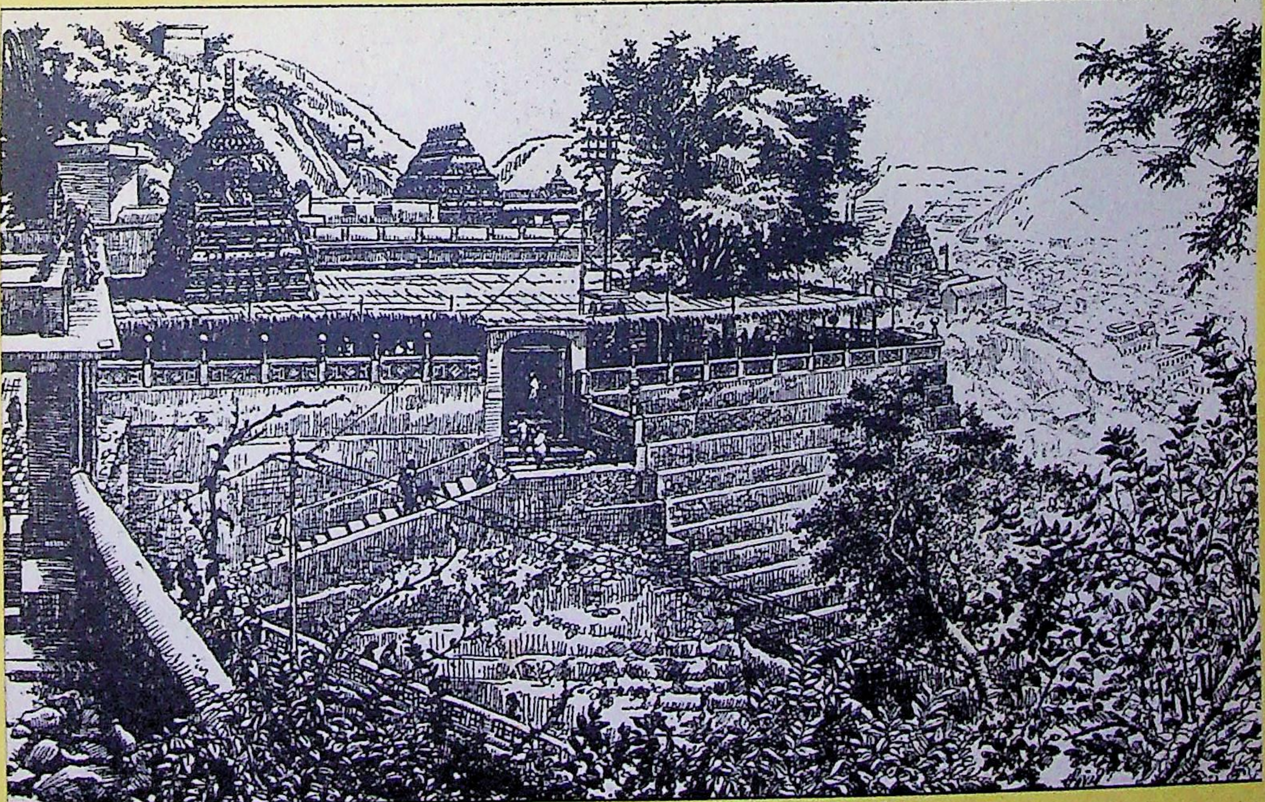

விஜயவாடா: ஸ்ரீ கனகதுர்க்கை கோயில்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy